

Socialistisk Arbejderavis

- kampagneavis mod ulighed og racisme

[Nummer 356 19. januar, 2017] [Støttepris 20 kr. Pris 10 kr.]

WWW.SOCIALISTER.DK

Foto: Mette Klamer Kristensen

BEKÆMP RACISME & ULIGHED

18

**EUROPÆISK AKTIONSDAG
MOD RACISME
OG FASCISME**

MARTS Læs side 3, 5 og 7

Interviews med aktive mod racisme
To aktivister fra "Kvindesvømmingens Venner i Gellerupbadet"

Læs side 4

1930'erne-tema

Krisen i 30'erne og i dag, kampen mod krisen dengang og Trotskij om fascisme

Læs side 8-9

Ham den Lange

Rapperen "Ham den Lange" har lige udgivet "Dagbog Fra En Flygtningelejr"

Læs side 15

Når de valgte vælger at vrage vælgernes mening,
er det på tide vælgerne vælger at vrage de valgte!

Tekst: Carl Scharnberg Grafik: Thomas Kruse

DET NYE SKER, NÅR DEN,
DER ALTID ER TILTÆNKT
TILSKUERENS ROLLE,
BEGYNDER AT BLANDE SIG

Carl Scharnberg

Grafik: Thomas Kruse

Lidende af uofficielle sparkater, 9160 Yrk.
Elevtryk og ophavsret til den gæst.

Topchefer scorer millioner

Topcheferne i C20 (de tyve virksomheder hvis aktier handles mest) tjener en gennemsnitlig årløn (309.197 kr.) på bare 5 dage. De tjener 47 gange mere end gennemsnittet.

Kjeld Kirk Kristiansen, LEGOS tidligere chef (og ridder af Dannebrog) tjente 12 mia. kr. i 2016. Det svarer til en timeløn på 1,4 mio. kr. alle døgnets 24 timer (!)

Samtidig må almindelige mennesker se deres løn gå tilbage eller stagnere. Og folk på overførselsindkomst bliver kastet ud i fattigdom.

Socialistisk Arbejderavis siger: Tag pengene fra de rige.

Landsmøde i ISU 28.-29. januar

Internationale Socialisters Ungdom holder landsmøde i den sidste weekend i januar.

Om lørdagen er der seminar sammen med IS, hvor der bl.a. vil være oplæg og diskussion om "det store verdensbillede" efter 10 år med krise og angreb fra magthaverne. Og om kampen mod racismen, og hvordan vi bygger en stærkere venstrefløj.

Om søndagen er der beslutninger, valg af ledelse og den slags.

Alle interesserede er velkomne. Men du skal være medlem af ISU for at kunne stemme.

Mundkurv på de offentlige ansatte

Colette Hanning, som var sosu-assistent på Slagelse Sygehus, blev fyret, efter hun flere gange havde klaget over dårlige arbejdsforhold.

Meget tyder på, at Colette's ledelse brugte hende til at trække en streg i sandet - for at få hendes kollegaer (der også var utilfredse) til at tie stille og acceptere forholdene.

"Der var situationer, hvor vi lod patienter ligge i koma længere end nødvendigt, fordi vi ikke havde personale til sidde ved dem under

opvågning. Vi lod den slags ske uden at råbe nok op. Af frygt for hvad der kunne ske med os. Og mit tilfælde viser, hvad der sker, hvis man siger tingene," fortæller Colette Hanning til Politiken.

68 pct. af FOA-medlemmer er helt eller delvist enige i, at det vil have negative konsekvenser for dem, hvis de kritiserer deres arbejdsplads offentligt. Og hver 6. har oplevet negative konsekvenser ved at pege på problemer.

I alt er 60 pct. af de offentligt ansatte bange for at ytre sig.

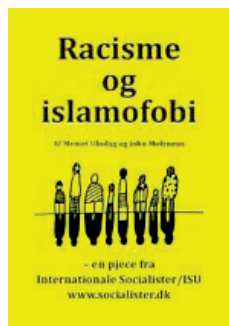

Hvad de dog siger

Der er "ikke i mine øjne nogen, der kan tillade sig at påstå, at verden bliver et bedre sted, fordi man redder de første 500," sagde socialdemokratiets formand Mette Frederiksen, da hun skulle forklare sine partifæller, hvorfor Socialdemokraterne nu ikke længere vil tage imod kvoteflygtninge i Danmark.

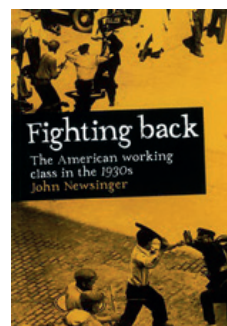
Mette Frederiksen's kyniske ligegyldighed over for menneskeliv har heldigvis mødt modstand i hendes bagland. Udtalelsen er menneskefjendsk og racistisk, men den er desværre også symptom på en udvikling, hvor dén slags ligegyldighed over for flygtinges liv ikke længere er afgrænset til den yderste højrefløj.

Bøger til socialister og anti-kapitalister

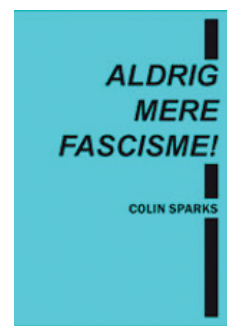
Racisme og islamofobi

Er islamofobi racisme - handler det ikke om religion?
Memet Uludag og John Molyneux
20 kr. - 14 sider

Fighting back

Om den amerikanske arbejderklassens radikale kampe for bedre løn og arbejdsforhold, og for faglig organisering i 1930'erne.
John Newsinger
125 kr - 278 sider

Aldrig mere fascisme

Opsamler erfaringerne fra kampen mod fascismen og nazismen og lægger herudfra en strategi. Teksten kan læses på marxisme.dk/arkiv/sparks/aldrig
Colin Sparks
30 kr. - 65 sider (A4-format)

Ny pjeces på vej:

Åbn grænserne - Hvordan bekæmpes racismen?
Pjecen udkommer til ISU's landsmøde 28.-29. januar. Den kan bestilles fra modstand.org fra 1. februar.

Check vores online-katalog med flere hundrede titler modstand.org

Det mener vi

Racismen og højrefløjen kan stoppes

Den racistiske højrefløj har fremgang. Men de, der stemmer på dem, gør det langt mere som en protest mod ulighed og elitens politikere end på grund af højrefløjens racisme.

Mange føler med rette afsky over valget af Trump som USA's præsident. Og med udsigten til fremgang for den racistiske højrefløj ved valg de næste måneder i bl.a. Tyskland, Holland og Frankrig er det ikke mærkeligt, at mange frygter, at en veritabel højrebølge skyller hen over Europa og USA.

Racistiske politikere og de, der stemmer på dem

Kigger man på, hvorfor disse racistiske højre-politikere har fremgang, så er billedet noget mere nuanceret.

Vælger-undersøgelser i forbindelse med det amerikanske valg viser, at for 52 pct. af dem, der stemte på Trump var økonomien det vigtigste spørgsmål – langt vigtigere end fx indvandring eller terrorisme. Undersøgelser efter EU-afstemningen i Storbritannien viser samme tendenser.

Det er ikke mærkeligt. Mens lønnen i USA fra 1948-73 stort set fulgte med udviklingen i produktivitet, så steg produktiviteten fra 1973-2015 – under "globaliseringen" – med 73,4 pct., mens lønnen kun steg 11,1 pct.

I Storbritannien faldt reallønnen fra 2007 til 2015 hele 10,4 pct. – i Europa kun overgået af Grækenland. I ca. samme periode har de rigeste 1.000 personer fordoblet deres formue.

Uligheden stiger overalt

Tallene varierer fra land til land, men tendensen er den samme: Uligheden stiger overalt. Den herskende classes politikere angriber brutalt den sociale sikkerhed, tidligere generationer af arbejdere har tilkæmpet sig.

Samtidig bliver de allerrigeste endnu rigere. Finans.dk 2. januar: "Lego-kongen blev i snit 33 mio. kr. rigere hver dag i 2016". Business.dk to dage senere: "C20-topchefer tjener en gennemsnitlig årsløn på 5 arbejdsdage".

Alt dette har betydning for, hvordan vi skal bekæmpe højrefløjen og racismen.

Racismen kommer fra oven

Udgangspunktet er ikke, at der er en racistisk højrebølge i gang i den brede befolkning, dvs. blandt vore kolleger, skolekammerater og medstudenter.

Det betyder ikke, at vi ikke hører flere racistiske udtalelser på skoler og arbejdspladser. Det gør vi.

Men det er vigtigt at forstå, at racismen først og fremmest kommer fra oven, fra politikere og medier.

De bruger racismen til at aflede opmærksomheden fra de flestes reelle problemer: Nedsæringsramte skoler, daginstitutioner, hospitaler. Arbejdsgivernes disciplinering osv.

Det er racismen fra oven, der giver selvtilid til et racistisk mindretal på skoler og arbejdspladser. Og det er venstrefløjens mangel på modsvar, der får antiracister på skoler og arbejdspladser til at dukke nakken, når racister åbner munden.

Det første skridt til at bekæmpe racismen er at sige fra dér, hvor du er til daglig. Når du gør det, giver det selvtilid hos andre til, at de også tør sige fra.

Men det er kun den første start.

Politisk anti-racisme

Skal vi bekæmpe racismens rødder, så er det nødvendigt at gøre kampen til mere end et spørgsmål om medmenneskelighed og respekt – uanset hvor vigtigt det er.

Den herskende klasse, magthaverne, eliten bruger racismen til at få deres "krisepolitik" igennem. Vi skal bruge anti-racismen som en start på at bygge modstand mod både racisme og ulighed.

Internationale Socialistler/ISU vil gerne samarbejde med alle, der vil bekæmpe racisme og fremmedhad, uanset deres udgangspunkt.

Men vi vil indenfor den ramme argumentere for, at tingene hænger sammen. Vi vil argumentere for, at modstand mod racisme og modstand mod magthavernes og højrefløjens angreb er to sider af samme sag.

For IS/U er kampen mod racisme også en del af at bygge en aktiv anti-kapitalistisk venstrefløj, der kan begynde at give sammenhængende svar mod systemet, kapitalismen, i alle dens afskygninger.

EUROPÆISK AKTIONSDAG MOD RACISME OG FASCISME 18. MARTS

Initiativet kommer fra en international konference mod racisme og fascisme i Athen i oktober. Læs udtalelsen herunder.

Der deltog anti-racister fra København og fra *Racismefri By – Odense for Mangfoldighed* sammen med folk fra Tyskland, Østrig, England, Holland, Frankrig, Cypern, Katalonien og Tyrkiet.

Også i Danmark bliver der demonstrationer, se mere på side 5 og 7.

Den internationale antiracistiske og antifascistiske konference, arrangeret af Keerfa i Athen oktober 2016, udtaler:

En stærkere bevægelse mod racisme breder sig over Europa. Den kæmper mod EU's aftale med Tyrkiet om at stoppe flygtningestrømmen og de europæiske regeringer, som har lukket grænserne, åbnet lejre og opsat hegn. EU og de europæiske regeringer nægter millioner af mennesker på flugt retten til at søge asyl.

Vi byder velkommen til de nye bevægelser, *Stand up to Racism* i Storbritannien og *Aufstehen Gegen Rassismus* i Tyskland. De styrker vores arbejde for at stoppe massedrukningerne i Middelhavet, blokaden mod indrejse fra Calais og fra De Ægæiske Øer.

Vestens krige i Mellemøsten, Asien og Afrika har betydet død og ødelæggelse for millioner af mennesker. Alligevel lukker Europa grænserne, indsætter NATO-skibe og styrker Frontex for at holde flygtningene ude.

Samtidig oplever vi en bølge af islamofobi. Den er med til at dehumanisere flygtningene, aflede opmærksomheden fra situationen i flygtningenes hjemlande og de voksende problemer med arbejdsløshed og fattigdom i Europa. Det underminerer demokratiet og frihedsrettighederne.

Denne politik baner vejen for højreradikale og fascistiske partier i flere europæiske lande. I Grækenland er *Gyldent Daggry* nu under massivt pres på grund af den igangværende retssag, som afslører deres organiserede fascistiske kriminalitet. Alligevel forsøger de stadig at fremstå som et legitimt protestparti, der støtter "bekymrede borgere", og de prøver at samle deres voldelige overfaldsgrupper.

Men solidariteten med flygtningene fortsætter med at have bred støtte i befolkningen, sådan som det for nylig viste sig i Rethymnon på Kreta.

Vi må fortsætte kampen mod EU's aftale med Tyrkiet, de lukkede grænser, lejrene og deportationerne, så flygtningene får ret til at søge asyl. Vi må kæmpe for at flygtningene bliver ligeværdige medborgere.

I Grækenland kæmper Keerfa for boliger til flygtningene, adgang til offentlige sygehuse, og fuld adgang til skolegang for flygtningebørn. De støtter lærere og hospitalsansattes krav om bedre finansiering af sundhed og uddannelse. De arbejder for at mobilisere lokalområder, kommuner og byer i solidaritet med flygtningene og isolere de fascistiske grupper.

Vi må lukke vejen for det yderste højre i hvert eneste land og i hele Europa gennem koordineret og fælles indsats. Derfor indkalder vi til en ny fælles-europæisk aktionsdag den 18. marts 2017 med landsdækkende demonstrationer i alle hovedstæder. Vi opfordrer til brede initiativer og samarbejde i lokalområder, byer, uddannelsessteder og arbejdspladser sammen med arbejderbevægelsen, indvandrer- og flygtningenetværk.

Interview:

Kampen for at bevare multikulturel kvindesvømning i Gellerupbadet

De seneste måneder har brugere og sympatisører kæmpet for at bevare et kommunalt svømmetilbud for kvinder i Gellerupbadet. Socialistisk Arbejderavis har talt med to af de aktive.

Af Konni Nørlem

Kvindesvømningen har eksisteret siden 2003 og er et resultat af, at aktive folk fra området dengang kæmpede for at bevare den dengang lukningstruede svømmehal og udvikle tilbud, der kunne trække flere brugere til svømmehallen.

En brugerundersøgelse viser, at omkring 100 kvinder og børn på tværs af kultur og religion hver lørdag benytter sig af tilbuddet.

Socialistisk Arbejderavis har talt med to af de aktive kvinder: Elsebeth Frederiksen og Wissal El-Arid, som begge bor og er aktive i området og har været med til at starte aktionsgruppen "Gellerup Kvindesvømnings venner".

Den måde, de talte om os på

Hvad er baggrunden for, at I er aktive i Gellerup Kvindesvømnings venner?

Elsebeth: Vi hørte, at byrådet ville forbyde kvindesvømning i Gellerupparken. Jeg blev spurgt, om jeg ville tage med til foretræde hos kulturudvalget sammen med 4 andre kvinder. Her fik vi ca. 10 minutter til at tale vores sag og blev bagefter stillet et par spørgsmål.

Nogle dage senere var der byrådsmøde, hvor forslaget var sat på dagsordenen, og vi var nogle stykker, der tog af sted. Vi lyttede til forslaget om at forbyde kvindesvømning. Den måde, de talte om folk ude i Gellerupparken, og den måde, der blev talt om muslimer på, det gjorde mig både vred og ked af det.

Vi var fuldstændigt chokerede bagefter, og vi var ked af det. De to muslimske kvinder havde det sådan: må vi overhovedet være i Danmark mere? Det var dér, vi tænkte, nu må vi altså lave et eller andet.

Signalpolitik

Wissal: Jeg har været aktiv i Gellerup i mange år, og jeg har været med til kvindesvømningen helt fra starten af, men jeg er blevet mere og mere engageret. Behovet for kvindesvømning er stort, og mange kvinder vil gerne svømme, motionere, have noget socialt sammen og udveksle kultur.

Hvad mener I om begrundelserne for at lukke kvindesvømningen i Gellerupbadet?

Wissal: Byrådspolitikerne ændrer hele tiden begrundelse, men jeg kan ikke se, at forslaget er bygget på undersøgelser eller analyser. De siger, det er signalpolitik. Politikerne siger hele tiden, at de bliver nødt til at sende signaler til nogle mørke magter, hvem det så end er.

Først blev det formuleret som et forbud mod religiøs svømning, men så blev det omformuleret, og kvinderne bliver taget som gidsler i det her politiske miljø. Det er også mærkeligt, at kvinderne må svømme for sig selv på badeanstalten Den permanente i Risskov (i den nordlige del af Aarhus; red.), men ikke i Gellerup.

De har aldrig snakket med os

Elsebeth: De siger jo hele tiden, at det har noget med kvindeundertrykkelse at gøre, at det har noget med religion og islam at gøre. Problemet med den argumentation er, at de aldrig rigtigt har snakket med de kvinder, som det handler om.

Det kan godt være, at noget af det handler om religion, og det gør jo heller ikke noget. Selv om jeg er ateist, respekterer jeg, at andre har en religion. En af de aktive i vores gruppe lavede en fin brugerundersøgelse, der blandt andet viste, at 20 pct. af brugerne er etnisk danske kvinder og 85 pct. af kvinderne er uddannede eller under uddannelse.

Hvilke aktiviteter har I lavet indtil videre?

Elsebeth: Vi har lavet rimeligt meget! Jeg startede selv med at skrive en blog, som fik rimeligt mange likes. Mange har skrevet læserbreve, også folk, som slet ikke

er med i gruppen. Så har vi lavet en underskriftsindsamling, som stadigvæk kører.

Wissal: Vi har haft flere møder med byrådspolitikerne, og vi har selv afholdt offentlige debattmøder om kvinders ret til blufærdighed og kvinders ret til kvindesvømning.

Vi har også lavet undersøgelsen om, hvem der benytter tilbuddet om kvindesvømning og hvilken betydning, det har for kvinderne.

Plads til alle?

Elsebeth: Ja, så har vi lavet demonstration foran Rådhuset inden byrådsmødet, som jeg synes gik rimelig godt, og hvor der var et pænt fremmøde, og to byrådspolitikerne holdt taler (Maria Sloth fra Enhedslisten og Rabih fra Det radikale Venstre). Her lavede vi også en sjov event med nogle mandedukker.

Vi er også taget i svømmehallen om lørdagen og har delt foldere ud og samlet underskrifter blandt kvindesvømmerne.

Hvilke planer har I om nye aktiviteter?

Elsebeth: Vi er en kerne af aktive, men der kommer løbende nye til. Det er et åbent forum organiseret omkring vores møder om søndagen. Vi holder planlægningsmøde hver søndag fra kl. 17.00-19.00, hvor alle kan komme med ideer og være med til at planlægge.

Wissal: Vi har planlagt et nyt borgermøde 11. januar, hvor der kommer nogle af de ansvarlige politikere. I Aarhus Kommune har man formuleret, at Aarhus er en mangfoldig by med plads til alle, men er der plads til alle, når politikerne vil fjerne muligheden for at gå til kvindesvømning?

Dem og os

Hvor oplever I, at vores samfund på vej hen?

Wissal: Ud fra hvordan politikerne overreagerer på nogle ting og generaliserer på en negativ måde, så tror jeg det bliver sværere at blive accepteret med tørklæde på en arbejdsplads. Politikerne skubber os mere

og mere i retning af "dem og os".

I Libanon, hvor jeg oprindeligt kommer fra, er jeg vant til, at folk respekterer hinanden, uanset om man er kristen eller muslim. Men desværre er der ingen velfærdsstat som i Danmark. Det er jo det, der er så godt her, at vi har velfærd, demokrati og plads til mangfoldighed.

Men jeg er bekymret for, når politikerne begynder at lave spøgelse, som de gør i TV2's dokumentar "Moskerne bag sløret", og al deres snak om radikaliserings og parallelsamfund – det er jo bare diskrimination på en pæn måde. Jeg vil gerne se en seriøs undersøgelse af, hvor der foregår mest svindel i samfundet.

Elsebeth: Det er en del af den nationale trend, om at muslimer skal behandles dårligere og tales dårligt om, og ingen siger rigtigt noget til det. Partierne trækkes længere og længere til højre, fordi de vil tækkes vælgerne, som de tror gerne vil stemme til højre. Især SF er jeg meget, meget skuffet over.

Wissal: Det er ikke folkestyre, når flertallet mener noget, men byrådspolitikerne gør noget andet. Og det er rigtig ærgerligt i Aarhus, som er en mangfoldig by og kaldes smilets by. Jeg har en oplevelse af, at politikerne er kommet meget langt væk fra borgerne.

Vi har holdt masser af dialogmøder med politikerne, men måske er vi nødt til at gentænke kvindekampen og gentænke Aarhus som en mangfoldig by.

Vær med

Møder holdes normalt søndag kl. 17 i Beboerhuset Yggdrasil, Dortesvej 35A, 8820 Brabrand, alle er velkomne.

Følg med i gruppen "Kvindesvømningen Venner i Gellerupbadets" aktiviteter: Find dens side af samme navn på Facebook.

Skriv under: Find underskriftsindsamlingen "Alle kvinder har ret til kvindesvømning - også muslimske kvinder" på skrivunder.net.

Nyt antiracistisk netværk under opstart i København

Et nyt antiracistisk netværk under arbejdstitlen Mangfoldige Stemmer er under opstart. Dette initiativ er taget i håbet om at bygge et aktivt antiracistisk netværk København.

Af Sabina Hvass

Efter livlig diskussion om antiracisme på Internationale Socialisters afdelingsmøder efterår og vinter 2016, blev det besluttet,

at IS/U skulle tage initiativ til at organisere et stiftende møde til netværket, som kunne arbejde bredt, men konkret med spørgsmålet.

Derfor inviterede vi eksisterende fællesskaber, som f.eks. Nazim Hikmet Kulturforening, politiske partier (EL og Alternativet) og privatpersoner i vores netværk med.

På mødet begyndte vi at forventningsafstemme, at koordinere vores ressourcer og planlægge antiracistisk aktivitet.

Vi arbejder nu for at få så mange som muligt engageret i en markering på FN's internationale dag mod racisme den 18. marts, og der er stadig rig mulighed for at få indflydelse på, hvordan vi gør det bedst.

I første omgang har vi en taler fra netværket på vognen til Stop Trump-demonstrationen foran den amerikanske ambassade den 20. januar fra kl. 16-17.

Efter demonstrationen har netværket

arrangeret antiracistisk debat mellem IS' Jesper Juul Mikkelsen, Folketingskandidat fra Alternativet, Henrik Marstal, og integrationsrådgiver Uzma Ahmed.

Debatarrangementet afholdes i Solidaritetshuset, Griffenfeldsgade 41 på Nørrebro kl. 17.30. Se mere på www.facebook.com/mangfoldigestemmer.

EU svigter flygtninge

Antallet af flygtninge, som er døde som følge af EU's flygtningepolitik, voksede i 2016 med over 20 pct.

Af Jens Andersen, billede: malachybrowne, flickr.com

Over 4700 flygtninge druknede således i Middelhavet på vej til EU. Det drejer sig hovedsageligt om flygtninge fra Nordafrika.

Stigningen er et resultat af en hårdere grænsebevogtningsstrategi fra EU's side, som har drevet flygtninge til at tage farligere ruter over Middelhavet.

Hvor den mest brugte rute tidligere gik fra Libyen, sejler man nu hovedsageligt fra Egypten, hvilket er en væsentligt længere tur.

Flygtninge fryser ihjel i EU

Flygtninge er dog ikke i sikkerhed, selvom de når over vandet. De fleste EU-lande behandler flygtninge elendigt, og i flere lande, eksempelvis Grækenland og Bulgarien, er flygtninge direkte frosset ihjel i løbet af den seneste måned.

I Tyskland og Frankrig er talrige flygtninge blevet indlagt med forfrysninger.

Læger Uden Grænser rapporterer, at fransk politi konfiskerer tæpper fra de hundredvis af flygtninge i Paris, som må sove udendørs, efter at de for kort tid siden blev fordrevet fra "junglen" i Calais.

Ligeledes må flygtninge i Grækenland sove i snedækkede sommertelte.

Det er nødvendigt med en ændring af denne tilgang til flygtninge. Det er nødvendigt, at EU åbner grænserne og hjælper flygtninge. Der er 11 mio. tomme hjem i EU, så der er ingen grund til at folk skal fryse i telte.

Aarhus: Kamp mod islamofobiske politikere

Et samlet byråd (minus R + EL) i Aarhus vil forbyde tre timers ugentlig kønsopdelt svømning i Gellerupbadet.

Af Lars Henrik Carlskov

Det er klokkeklar diskrimination med lovgivning, der primært rammer en bestemt etnisk og religiøs gruppe – her muslimer.

Byrådsflertallet henviser bl.a. til TV2's mistænkeliggørende og stærkt kritiserede "dokumentar" ved navn "Moskeerne bag sløret". Præmissen var her, at dårlig integration skyldes nogle imamer, ikke fx hetz og diskrimination, manglende jobs, dårlige boligforhold osv.

Det pågældende svømmetilbud optræder tilmed slet ikke i TV2's tendentiøse "dokumentar". Alligevel henviser

byrådsflertallet, inkl. S-SF, flittigt til den.

Fx har Gert Bjerregaard (V) om en undersøgelse, der viser, at svømningen er kvindernes eget valg, sagt, at "ét er, hvad man siger for rullende kameraer, noget andet er, hvad der sker i det skjulte. Det lærte vi af dokumentaren 'Moskeerne bag sløret'."

Altså den klassiske islamofobiske stereotyp om, at "muslimer taler med to tunger".

Det er selvsagt også sexistisk, når et primært mandligt byrådsflertal vil diktere, hvordan kvinder svømmer og klæder sig. To Venstre-mænd har stillet forslaget, og 19 ud af 25 af dets tilhængere i byrådet er mænd.

Flertal i Århus uenig med byrådet

En meningsmåling viser, at 56,9

pct. af byens borgere "i mindre grad eller slet ikke" er enige med byrådet i denne sag, mens kun 37,3 pct. "i høj grad eller nogen grad" er enige.

Aktivistgruppen "Kvinde-svømmingens Venner i Gellerupbadet" har indsamlet omkring 3.000 underskrifter mod forbuddet samt demonstreret, lavet gadefremstød og holdt flere offentlige møder.

18. januar skal byrådet stemme om forbuddet. Uanset udfaldet fortsætter kampen dog.

Opbygning til 18. marts i Odense

Racismefri By – Odense for mangfoldighed arrangerer igen i år et stort arrangement på den europæiske aktionsdag 18. marts i forbindelse med FN-dagen mod racisme og diskrimination.

Socialistisk Arbejderavis har snakket med Jens Andersen som er aktiv i Racismefri By – Odense for mangfoldighed.

SAA: Hvad kommer der til at ske på selve dagen?

Jens: Selvom sidste års arrangement var en stor succes, så hviler vi ikke på laurbærene. I år har vi udvidet programmet

for dagen, så der også er folkekøkken og koncert om aftenen. På den måde håber vi, at vi kan trække flere forskellige miljøer til.

Planen for dagen ser indtil videre sådan ud:

Kl. 13: Demonstration gennem byen, fra Gråbrødre Plads til 3F

Kl. 14-17: Mangfoldighedscafé hos 3F, med musik, talere, boder og café

Kl. 18-20: Multikulturel aftenmad i Ungdomshusets Café

Kl. 21-01: Antiracistisk koncert i Ungdomshuset

SAA: Hvem er med til at arrangere det?

Jens: Indtil videre har hele 14 organisationer meldt sig på banen, og vi har en stærk forventning om yderligere 2 vil komme til snarest. Dette er væsentligt flere end sidste år, så det er rigtig godt.

Derudover prøver vi løbende at få flere med. For at det bliver en succes, er det vigtigt, at der kommer mange. Derfor har vi sagt, at prisen, for at organisationer får sit navn på plakaten, er, at man mobiliserer sine egne netværk.

SAA: Hvordan mobiliserer I ellers til dagen?

Jens: Vi regner med at have plakater og løbesedler klar i slutningen af januar, og planlægger allerede nu at skulle ud på de forskellige uddannelsessteder i byen, og vil også dele dem ud diverse andre steder.

Derudover arrangerer vi 16. februar kombineret international fællesspisning og fernisering af aktivisten og kunstneren Aske Jonathan Kreilgaards malerier. Han brugte et år i "Junglen" i Calais, hvor han både malede og hjalp folk. Han holder et foredrag, og så bruger vi selvfølgelig også aftenen til at mobilisere til 18. marts.

Den 10. marts stiller vi kunstneren Jens Galschiøts statue 'Svinehunden' op sammen med hans 'Hungerdrenge' på pladsen, hvor demoen starter, så folk kan se, at der kommer til at ske noget.

Se mere på: racismefribyodense.dk eller facebook.com/mangfoldigodense

Debatmøde:

Hvordan skaber vi et mangfoldigt alternativ til Trump og højredrejningen?

Aktivister i København er ved at opstarte et nyt anti-racistisk netværk. Vi ønsker at skabe et aktivt modsvar til racisme og splittelse. Kom til vores første debatmøde, hvor vi diskuterer, hvordan vi kan stoppe højredrejningen og racismen.

Fredag den 20. januar kl. 17.30-19.30 (lige efter Trump-demoen). Solidaritetshuset Griffenfeldsgade 41, 2200 København N.

Der vil være oplæg ved Henrik Marstal, Uzma Ahmed og Jesper Juul Mikkelsen, debat og suppe.

Netværket er endnu under opstart, og der er god mulighed for at være med til at forme det.

Se mere og kontakt os på: facebook.com/mangfoldigestemmer

Arr.: Nazim Hikmet Kulturforening, Alternativet København, Racismefri By, Internationale Socialister.

FN-DAGEN MOD RACISME EUROPÆISK AKTIONSDAG

18. MARTS PROGRAM

13.00 - 14.00	SAMLING PÅ GRÅBRØDRE PLADS Demonstration gennem byen, over Byens Dre til 3F på Skibhusvej
14.00 - 17.00	MANGFOLDIGHEDSCAFE HOS 3F Musik, talere, boder og café
18.00 - 20.00	MULTIKULTUREL AFTENSMAD I UNGDOMSHUSETS CAFE Arrangør: Folkekøkken Odense
20.00 - 24.00	ANTIRACISTISK KONCERT I UNGDOMSHUSET Arrangør: Røde Himmel

FLYK MED I VORES AKTIVITETER
WWW.RACISMEFRIODENSE.DK
[FACEBOOK.COM/MANGFOLDIGODENSE](https://facebook.com/mangfoldigodense)
[INSTAGRAM.COM/RACISMEFRIODENSE](https://instagram.com/racismefribyodense)

Feminisme uden strukturkritik er ikke meget værd

Det er mere end et århundrede siden at ligestillingskampen tog et kvantespring i form af stemmeret til kvinder, tjenestefolk og andre marginaliserede grupper, der hidtil havde været forment medbestemmelse.

Af Charlotte Lund

Siden da er det gået støt opad, men nu – relativt tæt på mål, er kurven ikke bare knækket. Vi bevæger os i den forkerte retning med stormskridt, når det kommer til lighed og ligestilling.

Tre fjerdedele af de mennesker, der rammes af kontanthjælpsloftet er kvinder. Ikke mindst de enlige forsørgere, de sygdomsramte og de med anden etnisk baggrund end dansk står for skud. Omvendt er tre fjerdedele af de mennesker, der vil tjene penge på regeringens beudede topskattelettelse, mænd.

Samfundet polariseres og knækkes på

midten, fattigdommen stiger og rammer i stigende grad de, i forvejen, socialt udsatte, og uligheden får en stigende

kønslig og etnisk slagside i et land, der ofte roser sig selv for at være blandt verdens allermost ligestillede.

Hvordan?

Men hvordan kan det gå så galt?

Hvordan har vi ladet løngabet blive forstørret af Ny Løn, accepteret den dødsfarlige præmis om at reformramte er dovne og "selv ude om det" og bare set til, mens børn i tusindtal falder under den fattigdomsgrænse, som regeringen behændigt har fjernet?

Fordi vi har glemt en af de fineste ting ved ligestillingskampen. Ovenikøbet et af de elementer der i 1970 blev regnet så essentielt at det blev syet ind i det allermost kendte danske feministiske banner: Ingen Kvindekamp Uden Klassekamp – Ingen Klassekamp Uden Kvindekamp.

Vi er gået fra at se på strukturel ulig-

hed til at være løsrevne individualister. Hvor vi tidligere så strukturelle årsager til ulighed handler det i dag om, at vi ikke performer nok eller kæmper nok selv.

I sumpen af Beyonce-feminisme og liberal feminisme har vi glemt, at al den historiske kvindekamp, der faktisk har rykket noget, handlede om, at en samlet bevægelse kæmpede for at fjerne de forhindringer, der betød at kønnet og klassen bestemte, hvor mange muligheder man skulle have i livet.

Klassekampen skal tilbage i feminismen, hvis den skal rykke. Så enkelt er det. For hvordan skal vi kunne bemærke de strukturer der fastholder os i ulighed, hvis vi ikke har en klasseanalyse at falde tilbage på?

Disse to artikler er skrevet på baggrund af en debat på **Marxisme 2016 om kvindekamp**, holdt af Anna Wolf og Charlotte Lund. Anna er medlem af **Internationale Socialister** og Charlotte er medlem af **Københavns borgerrepræsentation for Enhedslisten**.

Ligestilling – et klassespørgsmål

Den globale krise illustrerer, hvordan kvindekamp og ligestilling stadig i allerhøjeste grad er et klassespørgsmål.

Af Anna Wolf

Fortællingen om, at kvindekampen har udspillet sig, og at vi har opnået ligestilling i Danmark, er udbredt. Køns- og ligestillingskampen ligger på et kulturelt plan, og på arbejdsmarkedet fokuserer man på kønskvoter og flere kvinder på erhvervslivets topposter.

Men uligheden mellem kønnene er stadig materiel og økonomisk – også i Danmark.

Siden 2007-8 har vi befundet os i en global, økonomisk krise. Dette har betydet massive nedskæringer på velfærden globalt. De seneste regeringer har sat pensionsalderen op, forkortet dagpengeperioden, indført kontanthjælpslofter og generelt skåret i den offentlige sektor.

Som socialister argumenterer vi for, at et angreb på velfærden er et angreb på hele arbejderklassen, men et dobbelt angreb på arbejderklassens kvinder.

Historie

I Danmark vandt kvindebevægelsen de store sejre i 1970'erne – både en ligelønslov i 1976 og en blivende kønspolitisk dagsorden.

Kvinderne var i langt højere grad end tidligere kommet ud på arbejdsmarkedet under højkonjunkturen i 1960'erne. Dette gjorde kvinden mere økonomisk uafhæn-

gig af manden, men det gjorde hende også til arbejdskraft i det kapitalistiske system og altså udbyttet ligesom den mandlige arbejder.

Da kvinderne kom ud på arbejdsmarkedet, var det overvejende i lavtlønnede "omsorgsjobs" i den offentlige sektor. I øvrigt havde mandlige og kvindelige fabriksarbejdere forskellige overenskomster, der illustrerede kvindens fortsat lavere værdi.

Kønsopdelt arbejdsmarked

Det kønsopdelte arbejdsmarked eksisterer i høj grad stadig i dag. Mænd dominerer den private sektor, kvinder den offentlige. Mænd udgør ifølge Kvindefag (2013) 3 pct. af danske sygeplejere, 5 pct. af SOSU-arbejdere og 14 pct. af pædagoger. Ligeledes er en faggruppe som fx folkeskolelærere også de sidste 30 år i høj grad blevet et kvindefag. Kvinder udgør næsten 70 pct. af arbejderne

i den offentlige sektor i EU.

Ligelønsloven har reelt set ikke ført til lige lønforhold for mænd og kvinder.

Inden for maskiner og samlebåndsarbejde, hvor mænd og kvinder arbejder med det samme, tjener en kvinde stadig kun 89 kr., hver gang en mand tjener 100. Desuden tjener kvinder mindre end mænd i 202 ud af 207 faggrupper, så det er svært at fortsætte argumentet om, at uligelønnen blot skyldes, at mænd og kvinder arbejder i forskellige brancher.

Kvinder står generelt i en markant mere usikker og dårligere lønnet arbejdssituation end mænd. Man refererer til Danmark som et af de mest ligestillede lande, men i 2010 lå Danmark kun på en 43. plads i verden. På samme måde priser man stadig "den danske model" i høje toner.

Uligheden vokser

I alle de europæiske lande har nedskæringerne i den offentlige sektor påvirket kvinders jobmuligheder og økonomiske situation. I mange lande er lønnen faldet eller fastfrosset. De offentlige sektorer er skrumpet ind, og mange er blevet fyret i massive sparerunder.

Andelen af kvinder på arbejdsmarkedet er faldet – Danmark er et af de lande, hvor den er faldet mest (til under 2005-niveau). I nogle lande, som Spanien, Portugal og Grækenland, er nedskæringerne direkte

rettet mod netop de mest kvindedomineerede sektorer, som uddannelse, sundhed og socialarbejde.

Der er en generel tendens til, at kvinder i højere grad end mænd ikke vender tilbage til arbejdsmarkedet, hvis de mister deres job. I mange lande betyder det, at kvinder tvinges tilbage i en 'gammeldags', tilbagetrukket rolle med ansvar for hjem og børn, da nedskæringerne også går ud over mulighederne for børnepasning.

Krisepolitikens angreb på velfærd er et angreb på kvinder, både som en arbejdende/producerende del af velfærdsstaten og som modtagere af forskellige velfærdsydelser, der især hjælper kvinder/familier.

Hvis man ser på ligestilling som mindre eller slet intet løn-gab, har krisen sat ligestillingen flere år tilbage.

Kvindekamp er klassekamp

Modstand mod angrebene på velfærd er en kamp for hele arbejderklassen, alle køn medregnet. Men dette er også et eksempel på, hvorfor kvindekamp ikke kun er kvinders kamp – kampen for ordentlige løn-, arbejds- og leveforhold er alles kamp. Det hænger uløseligt sammen.

Vi vil ikke bare have ligeløn – kvindeløn på niveau med mandlige arbejderes. Vi vil have retfærdige forhold og ægte ligestilling for alle arbejdere. Kvindekamp er klassekamp.

VLAK-regering er et skridt til højre

Billedet af, at LA til gengæld for ministerposter, -pension og -biler har solgt sit hidtil ultimative krav om 5 pct. nedsættelse af topskatten, holder ikke.

Af Charlie Lywood

LA har formået at få opjusteret regeringens mål for, hvor meget velstanden og væksten skal øges gennem skattelettelser og flere arbejdspladser. Fra 65 mia. i Tyve25-planen til 80 mia. i regeringsgrundlaget.

Det skal ske ved at lette skatterne (både i top, bund og midt i), så folk bruger flere penge. Og det betyder angreb på velfærden, da finansieringen så mangler.

Flere nedskæringer

På velfærdsområdet regner man med en årlig vækst på 0,3 pct. I Tyve25-planen var det 0,5 pct.

Det er reelt en negativ vækst, da alene befolkningsudviklingen kræver en realvækst i det offentlige forbrug fra 2017 til 2025 på 0,6 pct. om året. Hvis velfærden skal følge med den almindelige velstandsudvikling skal den årlige vækst være på 1,1 pct.

Det årlige omprioriteringsbidrag på 2 pct. blev ved aftaleforhandlingerne sidste sommer droppet i kommunerne – efter stort pres fra bl.a. Velfærdsalliancen. Nu hedder det, at "alle større driftsområder vil fortsat være omfattet af et årligt omprioriteringsbidrag på 2 pct."

Det kunne lyde, som om det igen skal gælde i kommunerne.

Mere nyliberalisme

Det nye regeringsgrundlag forstærker 2025-planerne om privatisering og udlicitering.

Økonomi- og indenrigsminister Simon Emil Ammitzbøll (LA) udtaler til Altinget:

"I fremtiden skal der skabes konkurrence om så meget velfærd som overhovedet muligt. Som liberal politiker er håbet, at vi i en ikke alt for fjern fremtid kan komme op på fuldständig konkurrenceudsættelse. Det vil være det bedste."

Ifølge de seneste tal fra Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen blev knapt 26 pct. af de såkaldte 'udbudsmulige', statslige, regionale og kommunale opgaver konkurrenceudsat i 2015. Skal man længere ad den vej, er man ifølge styrelsen nødt til at tage fat på nogle af de mere bløde velfærdsområder.

"For mit vedkommende er der ikke no-

get, der er helligt," siger Simon Emil Ammitzbøll.

Minus-uddannelse

Et andet område, som kommer til at levere penge til minus-væksten, er SU-systemet.

Som det lakonisk hedder i regeringsgrundlaget: "Det er derfor muligt at tilpasse SU'en til niveauet i andre lande og samtidig fastholde, at alle har gode muligheder for at uddanne sig."

Desuden vil man afskaffe retten til at tage flere uddannelser.

Endnu mere fremmedhad

VLAK fortsætter også Venstre-regeringens sorte flygtninge- og indvandrerpolitik.

Der vil blive indført en "nødbremse", så man kan afvise asylansøgere ved grænsen, hvis der opstår en "krisituation, der sætter de danske grænser under pres".

Og for dem, som slipper ind, ville der blive gennemført en øget politiindsats ved asylcentre for at "opretholde ro og orden i og omkring centrene, ligesom kontrol- og sikkerhedsindsatsen på udlændingeområdet generelt styrkes".

Reglerne for permanent ophold vil blive strammet markant, så der fremover stilles endnu højere krav til flygtninges og indvandreres evne og vilje til at integrere sig i det danske samfund.

VLAK vil stramme kravene til familiesammenføring for de udlændinge, der har ringere forudsætninger for at blive integreret i samfundet. Danmark vil gerne have de "gode" indvandrere, men holde "rosset" ude.

Samtidig vil der blive (endnu) strammere adgang til dansk statsborgerskab ved at kræve hårdere betingelser.

Udlændinge på tålt ophold og kriminelle udviste udlændinge skal udsendes, så snart muligheden opstår. Og VLAK vil undersøge mulighederne for brug af diplomatiske forsikringer i forhold til udsendelser af personer på tålt ophold.

Det betyder blandt andet, at man vil sende folk til lande, som bruger tortur, bare en landet "lover" ikke at gøre det over for hjemsendte borgere.

Med andre ord: Send folk tilbage til tortur og død.

Rigmandsghettoen vil hellere udnytte end hjælpe

Gentofte kommune har planer om at placere et mindre flygtningecenter i rigmandskvarteret i Hellerup.

Af Jesper Juul Mikkelsen

Det har mødt protester fra nogle af områdets beboere, som har skrevet klagebreve til kommunen.

Modkraft.dk har søgt aktindsigt for undersøge hvilke personer, der har klaget. Det har vist et sammenrend af direktører, som har rejst sig fra deres opvarmede pools for at skrive, mens de nyder et dyrt glas rødvin.

Gentofte er det område i Danmark, hvor indkomsterne er størst.

Men der er åbenbart ikke råd til at hjælpe mennesker på flugt fra krigen i Syrien, i hvert fald ikke hvis det skal forstyrre direktørernes paradys.

Direktørerne er nemlig mere til at udnytte end til at hjælpe.

Kulturudveksling

Derfor elsker direktørerne deres lov om "kulturudveksling", som betyder, at tjenestefolk i Nordsjælland, ofte kvinder fra Filippinerne, ikke skal arbejde til overenskomst-mæssig løn.

Au pairs arbejder nemlig under særlige regler for kulturudveksling, så man kan nøjes med at betale dem 4000 kr. om måneden.

Direktørerne er kun solidariske med sig selv.

Læs artiklen "Overklasseprotester mod flygtningecenter i Hellerup" på [Modkraft.dk: http://bit.ly/2iIUyl](http://bit.ly/2iIUyl)

Unge flygtninge protesterer mod skolelukning i Odense

60-70 unge, udsatte flygtninge mødte op i demonstration d. 10. januar, i bidende kulde, for at forsvare deres skole. De havde skilte, slagord og en protestsang på melodien til Djämes Brauns 'Fugle'.

Odense Kommune har i en spareøvelse valgt at lukke Risingprojektet, som i over 25 år har arbejdet med integration og undervisning af nyankomne unge flygtninge.

De unge skal i stedet for regulær skolegang spises af med praktikforløb og to ugentlige aftener på Lær Dansk-kurser. Det vil kraftigt forringe deres chancer for at få en uddannelse og for at indgå i samfundet på lige fod med andre.

Foto: RFB-Odense/Flemming Falkenberg

Trotsky i 1930'erne

MED IDEER DER KUNNE STOPPE FASCISMEN – MEN UDEN KROP AT GØRE DET MED

Før nogen anden forstår og advarer Trotskij mod den fascistiske trussel i Tyskland i starten af 1930'erne.

Længe inden Hitlers nazistparti fik magten, foreslår han et aktionsfællesskab mellem de socialdemokratiske og kommunistiske partier for at stoppe den fascistiske trussel.

Trotsky ser, at fascismen kvalitativt er noget andet end selv de mest autoritære borgerlige regimer. Han forstår, at fascismen er en dødsmaskine, der skal stoppes for enhver pris, men han mangler organisationen til at gøre denne politik til virkelighed.

I en situation med omfattende krise i samfund, der kommer ud af 1. verdenskrig, hvor millioner mennesker bliver slagtet eller får krigsskader, ophobes der en enorm vrede og fortvivlelse.

I Tyskland skal dertil lægges de ydmygende betingelser, der blev dikteret af sejrsherrerne efter Tysklands nederlag i krigen – og endelig den dybe krise efter krakket på Wall Street i 1929.

Det skaber en radikaliserings, da det er åbenlyst, at magthavernes ideer og orden ikke har været den rette.

Den radikaliserings er brændstof for revolutionerne og elementerne af rådsagt i hele Europa i perioden 1917-1923. Det er arbejderne, soldaterne og de fattige landarbejderes værk.

Men arbejderklassen er ikke den eneste klasse, som mærker fortvivlelsen, ydmygelserne og desperationen.

Fascismens klassebasis

Trotsky's analyse af fascismen tager afsæt i forholdet mellem samfundets klasser. Mellem arbejderklassen og borgerskabet finder vi småborgerskabet. En

klasse, som i tid med ro og magt altid følger borgerskabet.

Men når krisen kradser, mærker den det også. Fordi den følger og deler borgerskabets forståelse af den herskende orden, er følelsen af forråelse, når illusionen om den borgerlige orden brister, meget spontant radikal.

Det gælder bl.a. små erhvervsdrivende, købmænd, håndværksfirmaer, tandlæger, akademikere med stillinger i staten, mellemledere etc.

De er socialt og materielt placeret mellem borgerskabet på den ene side og arbejderklassen på den anden.

Borgerskabet med dets finanskapital gør livet surt og usikkert for de mindre erhvervsdrivende. Arbejderklassen laver oprør, strejker og "skaber uorden". Småborgerskabet forsøger at vriste sig fri fra denne modsætning og formulere deres egen dagsorden.

Men småborgerskabet er en svag og mindre klasse. Deres svar bliver desperate, fordi de ikke er i stand til at spille en selvstændig rolle.

De vil altid følge én af de to hovedklasser – enten arbejderklassen eller borgerskabet.

Når arbejderklassen er i offensiven og truer borgerskabets magt, vil de laveste dele af småborgerskabet (de fleste) sætte deres håb til arbejderklassen.

Men i krisetider, og hvis arbejderklassen ikke udgør en aktiv styrke, vil de støtte andre radikale svar, herunder fascismen.

Trotsky skriver om nazisterne fremgang i 1930:

"Nationalsocialismens gigantiske vækst er et udtryk for to faktorer: en dyb social krise, der kaster de småborgerlige masser ud af balance, og mangelen på et revolutionært parti, som folkets

masser kunne anerkende som en revolutionær ledelse.

Hvis det kommunistiske parti er partiet for det revolutionære håb, så er fascismen som massebevægelse partiet for kontrarevolutionær desperation."

Fascismens funktion

Det er altså manglen på et revolutionært og socialistisk håb, der baner vejen for den kontrarevolutionære reaktion.

Men hvad er det fascismen kan tilbyde småborgerskabet?

I dets øjne er det ønsket om en kraft, der er stærk nok til at tage et opgør med: (jødisk) finanskapital, kæmpe-koncerner, det svage parlamentariske demokrati, socialdemokratiske regeringer, kommunisme og marxisme, som her smeltes sammen til et altædende monster, der berøver småborgeren hans orden og liv.

Da småborgerskabet er en svag klasse uden en speciel rolle at spille i forhold til den økonomiske materielle udvikling, tyr den med fascismen til den mest primitive "kode" for at hævde sin egen uovertræffelighed: Den biologiske racisme.

Spørgsmålet om "befrielsen af ens race" bliver det nærværende spørgsmål. Alt, der står i vejen for dette, skal udryddes.

Racismen har været en ideologi for magthaverne i Europa lige siden slavehandlen, så racistiske og chauvinistiske ideer findes allerede i samfundet. Det er dermed den racistiske vrede, som fascismen benytter sig af til at samle småborgerskabet og de mest tilbagestående dele af arbejderklassen omkring sig til at gennemføre dens "revolution".

Men i grunden kan fascismen ligesom reformismen ikke gøre noget ved borgerskabets magt, så derfor bliver det arbejderklas-

sen og dets institutioner vreden rettes mod.

Det er omvendt borgerskabet, der på et tidspunkt, når situationen er ekstraordinær, som den er i dyb krisetid, vælger at tillade, finansiere og bevæbne fascistiske organisationer og dets bøller, så de rent fysisk kan smadre arbejderklassens organisationer og derefter sikre en lang periode med ro og stabilitet.

Enhedsfronten

Trotsky ser, at fascismen ikke blot er en fare for en etnisk minoritet eller revolutionære. Han ser det også er en fare for det parlamentariske demokrati og dermed også hele arbejderbevægelsen.

Fordi det var et spørgsmål om overlevelse, lå der en mulighed for et meget afgrænset samarbejde om at stoppe fascismen mellem socialdemokratiet og kommunistpartiet.

Trotsky giver i sine artikler meget konkrete og lavpraktiske forslag til, hvad de to organisationer kan gøre med deres tilsammen over 1,25 mio. medlemmer for at stoppe fascismen.

Selv om der blev talt en hel del om at stoppe fascismen, blev intet af dette ført ud i livet.

Kommunistpartierne førte fra slutningen af 1920'erne frem til efter Hitlers magtovertagelse en katastrofal politik, kaldet "Den tredje periode", hvor socialdemokratiet blev anset for blot at være en anden gren af fascismen (social-fascismen).

Det betød, at kommunisterne ikke kunne udfordre socialdemokratiet med konkrete handlinger, man sammen kunne foretage sig for at bekæmpe nazismen.

Det kunne der ellers godt være brug for. Der blev ikke kaldt ud til en eneste strejke fra den socialdemokratiske parti- eller faglige top.

Deres svar på fascismen var en konstant tøven. De frygtede, at en offensiv mod fascismen vil skubbe den herskende klasse i fascistens retning i stedet for at forhandle med og bruge socialdemokratiet.

På den anden side forsøgte kommunisterne at kalde ud til en generalstrejke. Men det blev en eklatant fiasko, da over 70 pct. af kommunisternes medlemmer var arbejdsløse. De havde på ingen måde samme vægt på arbejdspladserne som socialdemokraterne.

Mellem håb og desperation

Trotsky mente, at kommunistpartiet kunne udnytte situationen bedst muligt, hvis man udfordrede socialdemokratiet med konkrete bud på defensive kampe vendt mod den fascistiske trussel, og på den måde vinde opbakning blandt de socialdemokratiske masser, men også bredere.

Det er kun når arbejderklassen slås og kan tilbyde håbet om en bedre verden, at man kan vinde dele af småborgerskabet over for revolutionær politik.

"Når det revolutionære håb har grebet hele den proletariske masse, trækker det uundgåeligt en betragtelig og voksende del af småborgerskabet med sig på vejen mod revolutionen."

Men hvis det ikke sker, hvis arbejderklassen og dens organisationer ikke viser lederskab, men vakler, modererer sig og lægger låg på sig selv, så kan det omvendte ske – som med fascismen i 1930'erne:

"Kontrarevolutionær desperation greb den småborgerlige masse med en sådan styrke, at den trak store dele af proletariatet med sig."

1930'ERNE OG I DAG

1930'erne var langt mere end Hitler og vejen mod holocaust og verdenskrig. Det var et årti med store kampe, hvor udfaldet ikke var givet på forhånd.

Især siden valget af Trump – og forventet højrefløjs-fremgang ved kommende valg i fx Tyskland, Frankrig og Holland – er mange begyndt at spørge: Er vi på vej i samme retning som i 1930'erne? Venter fascisme og barbari lige om hjørnet?

Man skal være varsom med at spå om, hvad der "venter om hjørnet". Marxismen er ikke en krystalkugle.

Men det, vi kan, er så nøgternt som muligt at pege på ligheder og forskelle mellem 30'ernes krise og krisen siden 2007-8. Gør man ikke det, bliver man let offer for enten afmagt eller desperation – og er dermed ude af stand til at handle og organisere modstand.

Krisen i 30'erne var – som krisen i dag – både en økonomisk og en politisk krise for den herskende klasse.

Derfor vil jeg både kigge på ligheder og forskelle i de økonomiske kriser. Og give et lille indblik i nogle af de væsentligste kampe i 1930'erne.

Billede: Et gavnmaleri i London til minde om "Slaget i Cable Street", søndag den 4. oktober 1936. (Wikipedia)

KRISEN I 30'ERNE OG I DAG

Selv om både krisen i 30'erne og siden 2007-8 blev udløst af finanskrak, var de begge udtryk for faldende profit i den produktive sektor af økonomien.

Af Jørn Andersen

Krisen i 30'erne blev udløst af krakket på Wall Street (New Yorks børs) i oktober 1929. Men allerede i 1927-28 var der tydelige krise-tegn i såvel USA som i Europa. Fra sommeren 1929 var der tale om en reel depression.

I Tyskland steg arbejdsløsheden til 1,9 millioner i sommeren 1929. I Storbritannien kom vendepunktet i juli.

Selv om produktionen i USA faldt med 20 pct., og arbejdsløsheden steg til 16 pct. et år efter krakket, så blev det stadig set som en midlertidig og "normal" krise, der hurtigt ville blive overvundet.

Men krisen i Europa i 1931 udløste krisens anden bølge. I USA faldt industriproduktionen til 40 pct. under før-1929-niveauet.

Efter et kort opsving i efteråret 1932, faldt industriproduktionen i USA i vinteren 1932-33 til halvdelen af før 1929-niveauet. I Tyskland var tallene på lignende niveau.

Roosevelts New Deal

Roosevelts "New Deal" var en række beskæftigelses-initiativer – ligesom fx Lillebæltsbroen i DK.

Men virkningen var begrænset. Det var først i 1937, at produktionen i USA igen var oppe på før-1929-niveauet. Og arbejdsløsheden var stadig på 14,3 pct.

Mini-opsvinget i 1937 blev afløst af en ny krise, der sendte arbejdsløsheden op på knapt 20 pct.

Det var først oprustningen under 2. verdenskrig, der satte en stopper for krisen.

Forskelle til i dag

Krisen siden 2007-8 er den dybeste krise

siden 1930'erne. Men vi har endnu ikke set produktionsfald på 20-40-50 pct. i nogen af de store globale økonomier. Eller arbejdsløshed på 20-30 pct. eller mere.

Kun i 2008-9 så vi et markant fald i brutto-national-produktet – på omkring 4 pct. iflg. OECD.

Årsagen til, at 2007-krisen ikke udløste et sammenbrud som i 1929, er to ting. Før det første, at den statslige del af økonomien selv i USA udgør omkring 20 pct. – og i mange lande i Europa mere.

I 1929 i USA stod staten for 2,5 pct. af økonomien. Selv på højdepunktet under "New Deal" i 1936 nåede den kun op på 9 pct.

Statens rolle

Statens større rolle i økonomien betyder, at der er en "bund" i efterspørgslen, som delvist stabiliserer resten af økonomien. Det fører os videre til den anden årsag.

Statens større rolle gjorde det muligt for regeringer at bruge mellem 15 og 20.000 milliarder dollars på at redde lukningstruede banker og virksomheder. Det svarer til ca. en fjerdedel af verdens produktion.

30'erne i slow-motion

Staterne kan ikke blive ved med at pumpe enorme milliard-beløb ud i økonomien. Man har nok undgået et alvorligt krak, men i stedet fået en langtrukken depression.

Det er grunden til, at vi kalder krisen for "30'erne i slow-motion". Den har de samme grundlæggende årsager som i 30'erne – for lav profit. Men forløbet er langt langsomere.

Det gør, at den politiske krise ikke udvikler sig i samme kaotiske tempo som i 30'erne.

Retningen er den samme – stigende polarisering – men vi kan håbe på mere tid til at organisere modstand, end socialisterne i 30'erne fik.

SKÆRPET KLASSEKAMP I 30'ERNE

Krisen i 30'erne betød arbejdsløshed, sult og fattigdom for millioner af mennesker. Men 30'erne var også en politisk krise for magthaverne, der blev udfordret fra både højre og venstre.

Af Jørn Andersen.

Nazisternes magtovertagelse i Tyskland (se side 8) og nederlaget for den spanske revolution er kun en lille del af historien.

I Storbritannien fx havde British Union of Fascists op mod 50.000 medlemmer i 1933. I 1936 forsøgte de at marchere gennem et jødisk kvarter i London, men blev, trods politibeskyttelse, slået tilbage af en massemobilisering ved slaget i Cable Street.

Det er grunden til, at fascismen ikke kom til at spille en rolle i Storbritannien.

Frankrig

Efter Hitlers magtovertagelse i 1933 voksede de franske hel- og halv-fascistiske organisationer kraftigt. Flere af dem opfordrede åbent til mord på lederen af det franske socialistparti, Leon Blum, der var jøde.

Den 6. februar 1934 angreb en række af dem det franske parlament, men blev slået tilbage. Regeringen blev tvunget til at gå af.

Både de kommunistiske og socialistpartiets fagforeninger indkaldte til en én-dags generalstrejke den 12. februar, som alene i Paris fik 1 millioner arbejdere til at nedlægge arbejdet. Da de to partiers demonstrationer mødtes, hørtes fra begge sider råbet "Unité! Unité!" – Enhed! Enhed!

I juli indgik de to arbejderpartier en parlamentarisk alliance, kendt som "Folkefronten", som vandt valget i maj 1936.

Det gav selvtillid i arbejderklassen, som et par uger senere udløste en strejkebølge, der endte med at omfatte 6 millioner arbejdere. I juni bredte strejkerne sig til brancher, der ikke tidligere havde strejket.

Regeringen måtte indgå en aftale, som gav lønforhøjelser på op til 15 pct. samt

40 timers arbejdsuge – et sensationelt gennembrud. Aftalen udløste nye strejker – om fortolkningen af aftalen.

USA

I 1934 dannede et mindre økonomisk opsving baggrunden for en bølge af de største og mest militante strejker i USA's historie.

Strejkerne pressede Roosevelt til året efter at gøre det lovpligtigt for arbejdsgiverne at anerkende fagforeningerne og retten til kollektive aftaler.

Strejkerne bidrog også til i 1935 at skabe CIO, en faglig organisering i de moderne industrier organiseret efter princippet én fagforening for hele arbejdspladsen.

Det hidtidige fælles fagforbund, AFL, organiserede efter fag (og i princippet kun faglærte). CIO organiserede også ufaglærte – og sorte arbejdere.

Fagforeningernes medlemstal voksede fra 3,6 millioner i 1935 til 8,6 millioner i 1941.

Hvad gik galt?

I mange andre lande var der strejker og protester i 1930'erne – både mod regeringer og arbejdsgiveres angreb og mod fremgangen for den fascistiske højrefløj.

Desværre var både Socialdemokratiet og Kommunistpartiet kun interesserede i at bruge arbejderne aktioner som en forhandlingsbrik over for regering og arbejdsgivere – ikke i at opbygge en selvstændig styrke i arbejderklassen, der kunne have sat en stopper for krisepolitikken.

Tragedien i 1930'erne var ikke arbejderklassen manglende evne eller vilje til at slå. Det var, at der ikke eksisterede et revolutionært lederskab til at udfordre de to store arbejderpartiers kompromisser. Det må ikke ske ved den næste konfrontation.

Trump's balancegang

Trump skal holde tungen lige i munden, hvis han vil have noget igennem.

Af Jens Andersen

Under valgkampen gav han en hel masse valgløfter, som han ikke vil gennemføre. Han fremstillede sig selv som ven af den amerikanske arbejder og som én, der ville gøre op med det politiske etablissement.

Hans vigtigste støtte er dog den amerikanske kapitalistklasse, hvis interesser er i direkte modstrid med arbejderklassens.

Hans planer om deregulering af miljøregler, arbejdsmiljøregler osv. vil uden tvivl forværre forholdene for den amerikanske arbejderklasse.

Racistisk splittelse og strammere deportationsregler vil også kun være en hjælp til kapitalisterne, for at de kan presse arbejderklassen endnu mere.

Parlamentarisk støtte

Selvom der er stor magt forbundet med præsidentposten, så vil Trump også være afhængig af kongressens støtte.

Kongressen består af to kamre: senatet og repræsentanternes hus. Republikanerne har opnået flertal i begge kamre. Men selv om republikanerne har flertal, kan Trump ikke være sikker på at kunne gøre, som han vil.

Under hans valgkamp var store dele af de etablerede og magtfulde medlemmer af republikanerne imod hans kandidatur. Ligeledes har samtlige nulevende, tidligere præsidenter advaret mod at stemme på ham.

Efter han blev valgt, er en stor del af etablissementet dog begyndt at støtte op om ham, for at 'hele sårene' på 'en splittet nation'.

Dele af det politiske etablissement er dog stadig skeptiske overfor ham, og han kommer derfor til at skulle holde tungen lige i munden for at kunne gennemføre sin politik.

Udenrigspolitik

Eksempelvis vil der formentligt være modstand mod en løsere linje over for Rusland.

USA havde under den kolde krig en inddæmningspolitik overfor Sovjet med militærbaser langs grænsen, som de har opretholdt på trods af murens fald.

USA er gennem de sidste mange år blevet en relativt mindre økonomi på verdensplan, men har i stedet brugt sin militære magt til at fastholde sin position.

Dén førende position vil den amerikanske herskende klasse selvfølgelig ikke opgive.

Modstand mod Trump

Efter Trumps valgsejr har USA set flere protester end efter tidligere præsidentvalg. Mange forskellige grupper har planlagt protester over hele USA på dagen, hvor Trump bliver indviet.

Af Christine Bergen

Det drejer sig bl.a. om, hvad der kan blive de største studenterstrejker i USA siden Vietnamkrigen, en march for kvinderettigheder d. 21. januar, som forventes at tiltrække 1 mio. deltagere, og om civile ulydighedsaktioner over hele Washington.

Kamp

Utilfredsheden med Trump får momentum af de bevægelser, der de seneste år har kæmpet - og i flere tilfælde vundet - rundt om i USA. De har vist, at almindelige mennesker er i stand til at udfordre magthavernes dagsorden og skabe forandringer.

Det drejer sig bl.a. om Occupy, modstanden mod Keystone XL olieledningen, oprindelige amerikaneres kamp for rent vand i Standing Rock og Black Lives Matter-bevægelsen.

Og det drejer sig om flere grupper af arbejdere, som har organiseret og strejket, bl.a. Fight for \$15, som har samlet flere grupper af dårligt stillede arbejdere til kamp for bedre løn og arbejdsforhold.

System i krise

I USA er levestandarden og den sociale sikkerhed de seneste mange år blevet markant forringet. Flere og flere grupper er blevet skubbet ud på kanten af et eksistensgrundlag.

Dét er et udtryk for i hvor dyb krise, systemet i USA er - og det får folk til at reagere.

Bernie Sanders blev båret frem af millioner af amerikanere på et håb om forandring. Han lovede et opgør med de riges magt - et alternativ til det korrupte og forhadte system.

Men samme frustrationer bar også Trump frem - han formåede at tale sig ind i hadet mod eliten og ønsket om "noget andet".

Samme problemer

Trump er et reaktionært svin, men han kommer til at forvalte det samme system, de samme nedskæringer og den samme krise som Obama før ham. Trump er et udtryk for systemets krise snarere end et ekstra lag oven på.

Trump's politik vil på mange områder være mere brutal end Obamas, men de grundlæggende problemer, som amerikanske arbejdere, immigranter osv. står overfor, er stadig de samme - problemer, som stammer fra et system i dyb krise, problemer, som vi også mærker her i Europa.

Kamp for bedre forhold på arbejdspladserne. Kamp mod racisme. Kamp for ordentlige forhold for migranter og mod deportation. Klima- og miljøkamp. Og kvindekamp.

Angrebene er så dybe, at ingen gruppe kan vinde alene. Men de mange protester og netværk, der de seneste år er blevet dannet i USA giver håb for de kommende protester mod Trump og mod systemets krise.

KØBENHAVN

20. januar bliver Trump indsat som USA's præsident. Vi vil vise, at der er modstand mod hans reaktionære person og alt, hvad han står for! Over hele verden ser vi højrepopulismen på fremmarch. Men endnu vigtigere ser vi også en bevægelse til venstre.

Vi vil ikke fortvivle over højrepopulismen, men tage kampen op.

Fredag 20. januar kl. 16-19. Den Amerikanske Ambassade, Dag Hammarskjölds Allé 24. Arr.: Socialistisk Ungdomsfront og Marxistiske Studerende.

ODENSE

Vi vender os mod Trump's racisme, sexism og tætte forbindelser til den radikale højrefløj i USA.

Vi stiller os solidarisk med "det andet USA" - fra Black Lives Matter og alle andre, som kæmper mod racisme og sexism og for social retfærdighed i USA.

Vi fortsætter kampen mod racisme og for et åbent, multikulturelt og socialt retfærdigt samfund.

Fredag 20. januar kl. 16-17, Ove Sprogøes Plads.

Arr.: Racismefri By - Odense for Mangfoldighed.

Trump's rædselskabinet

Trump's udnævnelser afslører hans løfte om opgør med eliterne i Washington og på Wall Street som en grotesk løgn.

Af Lars Henrik Carlskov

De 17 personer, den nyvalgte amerikanske præsident Donald Trump i midten af december havde nomineret til de centrale regeringsposter, har iflg. business-mediet Quartz en samlet formue på 66,5 milliarder kr.

Det gør dem rigere end de

fattigste 43 millioner husstande i USA tilsammen, og Trumps regering til den klart rigeste i amerikansk historie.

Som "chefstrateg" og toprådgiver har Trump udnævnt Stephen Bannon fra mediet Breitbart News, der har trådt til den yderste racistiske og nazistiske højrefløj. Tidligere Ku Klux Klan-leder David Duke har kaldt denne udnævnelse "en glimrende nyhed".

Som mange andre Trump-folk har Bannon desuden en fortid

hos banken Goldman Sachs, hvilket bl.a. også gælder finansminister Steven Mnuchin.

Justitsminister Jeff Sessions er kendt som hardcore bekæmper af lovgivning mod diskrimination af sorte amerikanere og andre minoriteter og fik i 1986 sin udnævnelse til forbundsdommer blokeret pga. racistiske udtalelser.

Forsvarsminister James Mattis stod som chef for marinekorpset i spidsen for USA's drab på tusin-

der af civile og andre krigsforbrydere under belejringen af Fallujah i Irak i 2004.

National sikkerhedsrådgiver Mike Flynn har kaldt muslimer en "ondartet kræftsygdom" og frygt for dem "rationel".

Vicepræsident Mike Pence har som guvernør forsøgt at fjerne offentlig tilskud til organisationer, der hjælper kvinder med prævention og fri abort. Han har gennemført en lov om tvungen begravelse af abort-fostre og støttet en lov, der giver arbejds-

givere ret til at diskriminere bøsser, lesbiske, biseksuelle og transpersoner.

Udenrigsminister Rex Tillerson fra oliegiiganten ExxonMobil er såkaldt "klimaskeptiker", hvilket bl.a. også gælder miljøminister Scott Pruitt - og Trump selv.

Det var blot et lille udvalg af Trumps rædselskabinet, som Danmark iflg. Lars Løkke Rasmussen står "skulder ved skulder" med.

100-året for den russiske revolution

BAGGRUNDEN FOR DEN RUSSISKE REVOLUTION

For 100 år siden, i 1917, tog arbejderne magten i Rusland. Det rejste et håb om en anden verden, der de næste år spredte sig over det meste af Europa. Hvad var den økonomiske og politiske baggrund?

Af Anders Bæk Simonsen

I Trotskijs mammut-værk "History of the Russian Revolution" er det første ord, han bruger til at beskrive Rusland i 1917: "tilbagestående".

Rusland var tilbagestående pga. de hårde geografiske forhold kombineret med den udvikling, som det økonomisk og teknologisk havde gennemgået.

Det betød bl.a., at det russiske liberale borgerskab aldrig blev stærkt nok til at udfordre det gamle feudale zar-styre, som det ellers var sket i resten af Europa i det foregående århundrede.

Ruslands zar-styre var ikke en stormagt som før, da 1. verdenskrig begyndte. De var i lommerne på andre stormagter, især Frankrig.

1. verdenskrigs brutalitet og massedød i skyttegravene igangsatte revolutionære opstande over hele Europa. Men det var kun i Rusland, at det lykkedes for arbejderklassen og radikaliserede soldater og bønder at gribe magten i samfundet.

Der var en gigantisk afstand mellem myten om hærens tidligere bedrifter mod mindre og svagere fjender og den reelle tilstand i hæren. I krigens første år blev over 5 millioner ud af 15 millioner soldater enten dræbt, såret eller taget til fange.

En massehær er en afspejling af landets generelle formåen. Den kan ikke modernisere sig mere end landets generelle tilstand, som altså var tilbagestående i Rusland.

Der var altså en række specifikke elementer til stede i Rusland, der gjorde, at den revolutionære bølge faktisk formåede at skylle den gamle orden væk.

Ujævn og kombineret udvikling

Det andet begreb, man er nødt til at koble til Rusland, hænger sammen med dets tilbagestående. Det er "ujævn og kom-

bineret udvikling" og har at gøre med kapitalismens måde at fungere på.

Samtidig med at det russiske samfund i grove træk befandt sig på et feudalt stadie, så har de russiske millionbyer, Skt. Petersborg og Moskva, tiltrukket enorme investeringer i de nyeste og største industrielle fabriksanlæg fra gigant-koncerner i Vesten.

Mange af disse investeringer sker i samarbejde med den russiske stat, som især siden 1880'erne havde sat sig som mål at "modernisere" det tilbagestående land.

Industrialiseringens indtog i Rusland sker på en pludselig, abrupt måde.

Den allernyeste teknologi og millioner af forholdsvis nye industriarbejdere i byerne eksisterer inden for et oldgamelt system, hvis tankegods og sociale bånd binder den store masse af fattige bønder til herremændene, adelen, kirken og zaren.

Krigen og de kriser, den skaber, er de rystelser, der får bønderne til at gøre op med deres sociale og åndelige underordningsforhold under den gamle orden.

Denne ujævnhed i udviklingen betyder, at millioner af nye arbejdere er koncentreret på nogle af verdens største fabrikker, men samtidig er omringet af et hav af bønder, der først langsomt begynder at bryde med den gamle sociale orden.

Venstrefløjen og "generalprøven" i 1905

Kun 12 år tidligere, i 1905, havde arbejderklassen nær væltet zar-styret. Denne erfaring, om at man kunne udfordre regimet gennem egne aktiviteter og ved ens egen organisering i form af råd på arbejdspladserne, var stadig levende i arbejderklassen.

Under denne "generalprøve" før 1917-revolutionen blev væsentlige funktioner i samfundet overtaget og kontrolleret af arbejdsrådene – på russisk "sovjetter". De udgjorde en alternativ og langt mere demokratisk orden end zar-styret.

Sovjetterne opstod på ny i 1917 og blev revolutionens vigtigste organiseringsform.

1905-revolutionen blev blodigt slået ned. Det betød i første omgang et tilbageslag for arbejderklassen og dens organisationer.

Men samtidig modnede det også et lag af arbejdere og revolutionære. De fik erfaringer om, at man ikke kunne regne med borgerskabet som en allieret i kampen mod zaren. Man måtte i stedet i højere grad koordinere sovjetternes aktiviteter og i sidste ende være klar til at forsvare sig med våben mod statens voldsgerninger.

Den russiske venstrefløj

Den sidste del af baggrunden var den særlige sammensætning af den russiske venstrefløj.

I Rusland var splittelsen

af zar-styret til at ville lave revolution.

Mensjevikkerne mente derimod, at hvis arbejderne undlod at "skræmme" borgerskabet med for radikale arbejderkrav, så ville det liberale borgerskab nok lave revolution mod zar-styret.

Bolsjevikpartiet

Det er svært at forestille sig, at revolutionen ikke var blevet kvalt uden et revolutionært parti, som havde en vis størrelse – og dermed tilstrækkelige stærke rødder i Skt. Petersborgs og Moskvas industriområder – inden den revolutionære storm rasede.

Bolsjevikkerne var det eneste parti på venstrefløjen, som ikke gik ind i samlingsregeringerne. Trods paroler om fred og reformer fortsatte disse regeringer alligevel med at finansiere og organisere krigen.

Bolsjevikkerne pegede i stedet på arbejdernes, de fattige bønders og soldaternes kamp som det eneste, der kunne stoppe krigen og udgøre grundlaget for et nyt og mere demokratisk samfund.

Og bolsjevikkerne nøjedes ikke med at pege på disse kræfter. De intervenerede også i bevægelserne med en sammenhængende politik, rettet mod en opstand.

Fra februar til oktober 1917 vandt bolsjevikkerne arbejdermassernes opbakning.

På den første landsdækkende kongres for arbejdsrådene, sovjetterne, efter februar-revolutionen havde bolsjevikkerne været i mindretal.

Men i oktober vandt de flertallet for den militære opstand, der allerede var påbegyndt under den 2. landsdækkende kongres for sovjetterne i oktober.

Dette er den første artikel i en artikelserie i anledning af 100-året for den russiske revolution. Gennem 2017 vil vi følge begivenhedernes udvikling, som de udspillede sig i løbet af året for 100 år siden.

Datoer

Den russiske kalender var i 1917 13 dage efter den vesteuropæiske (og nuværende). Så fx fandt februar-revolution sted i marts efter den vestlige kalender. Vi har gennem artikelserien fastholdt de daværende russiske datoer.

Revolutionen ændrede kalenderen til den nuværende i januar 1918.

Anmeldelse:

Modern Times: Satire over det kapitalistiske samfundsmaskineri

I en ikonisk scene i begyndelsen af filmen rives Chaplins kendte film-persona, 'the Tramp' (bowler og stok skiftet ud med overalls), med af det rullende samleband på den fabrik, hvor han arbejder. Han havner inde i selve maskineriet, hvor han hvirvles rundt af de enorme, altid drejende tandhjul.

Af Anna Wolf

Denne scene bliver symbolsk. Den moderne fabriksarbejder føres i filmens løb ubønhørligt gennem det industrialiserede samfundsmaskineri, på jagt efter en mening, et ideal, et arbejde, en behagelig tilværelse – hvad det end måtte være; men aldrig selv i kontrol over retningen, altid fremmed over for de kræfter, der styrer hans liv.

Depressionshumor

Det hele foregår selvfølgelig, på bedste satiriske vis, i en humoristisk ramme. Chaplin er populært set først og fremmest komiker og

– efter anmelderens mening – en fantastisk én af slagsen. Komikken holder stadig 75 år efter, og det er der måske en dybereliggende grund til. Hver skøre scene har en dobbelthed i sig.

Vi ler ad Chaplins Tramp, der ikke duer til sit arbejde, bliver skør og sprøjter maskinolie i ansigtet på sine kolleger, havner i fængsel af rent og skært uheld og altid på

mærkværdig vis befinder sig i alle mulige brandfarlige situationer og suppedaser.

Men bagved det hele ligger den sociale og politiske kommentar til samtiden. Fabriksarbejderens mentale nedsmeltning efter at være blevet omsat til ren arbejdsmaskine ved samlebandet illustrerer en nedbrydelse af individet og den enkeltes fremmedgørelse

overfor den meningsløse, mekaniske arbejdsproces.

Og når han ved en demonstration arresteres som leder efter at have samlet en tabt rød fane op fra jorden, griner vi ad den uheldige Tramp, men ser også en refleksion over 30'ernes voksende arbejdsløshedskø, krisen og arbejderklassens generelle utilfredshed med et ulige system.

Filmene er en humoristisk kommentar til sin samtids 'Great Depression', men indeholder politiske kommentarer og refleksioner, der er meget relevante i dag. "A story of industry, of individual enterprise – humanity crusading in the pursuit of happiness" præsenteres filmen som i de indledende credits.

De moderne tider

De moderne tider er industri, krise, storbyens menneskemasser, armod, det svimlende tempo, samlebandsmetode og –mentalitet, opdelingen af arbejdsprocessen, mennesket som maskine og

redskab; fremmedgørelse. Det er også et kapitalistisk ideal om vækst, rigdom, luksus. Og endelig individets drømme om en tilværelse, der giver mening, om lykke.

Det er temaer og billeder, der er genkendelige. Følelsen af at blive trukket med af det store maskineri uden indflydelse er et vilkår for de mange under kapitalismen – ikke mindst under krisen, både dengang og nu.

Og jagten på lykken i de moderne tider bliver både morsomt og vemodigt skildret gennem the Tramps møde med en ung, fattig og forældreløs kvinde på flugt fra loven. De to fantaserer om et idyllisk liv og kærlighedsideal uden for samfundsmaskineriet. Og i indkøbscenteret drømmer de sig til luksus og velstand.

Men kun efter lukketid. Idealerne, velstanden og de uendelige muligheder er forbeholdt de få i det moderne kapitalistiske samfund.

Anmeldelse:

Jeg, Daniel Blake

Den britiske socialist og humanist, Ken Loach fortæller i sin nye film, "Jeg, Daniel Blake" om et socialsystem, der knuser de mennesker, det burde hjælpe.

Af Kate Laurfeldt

Tømreren, Daniel Blake, bliver efter et langt arbejdsliv syg med hjerteproblemer og bliver herefter offer for et tåbeligt, umenneskeligt bureaukrati. Han ikke kan få sygedagpenge, men i stedet tvinges han til at søge job, trods hans læges alvorlige sygdomsberetning.

Han kæmper for at få førtidspension, men alligevel giver socialkontoret afslag på økonomisk hjælp på grund af nogle rigide, bureaukratiske, uigennemskuelige regler. Det gør, at han er nødt til at søge arbejde på fuld tid, for at komme i betragtning til en form for arbejdsløshedsunderstøttelse.

På jobcentret møder han den enlige mor, Katie, som selv kæmper for et job. Hun og hendes to børn er flyttet fra en sundhedsfarlig lejlighed, og Daniel hjælper dem med at skabe sig et nyt hjem.

Tal eller mennesker

Det er en gribende fortælling om mennesker, som har gjort hvad

de kunne for at forsørge sig selv og som rammes af et bureaukrati, som ikke hjælper, når de endelig får brug for hjælp.

Den portrætterer en masse generøse, kærlige mennesker, som hjælper hinanden. Men nogle bliver langsomt nedbrudt af et system, der ikke opfatter dem som mennesker - men som brikker, tal, man kan flytte rundt med efter

forgodtbefindende.

Det er en film, som er både sørgelig, stærk og kærlig og vækker alle følelser.

Deres situation er så hjertegribende og fortvivlende, at jeg levede mig fuldt ud ind i deres skæbner og græd med dem.

Selvom det ikke er en optimistisk film, så viser den dog et glimt af håb. Nemlig den umiddel-

bare tillid og solidaritet, der findes blandt almindelige mennesker, hvilket står i skarp kontrast til mødet med dem, som er ansat til at repræsentere systemet.

Filmene er et vidnesbyrd om, at systemet ikke fungerer optimalt i Storbritannien... og det vækker desværre også genklang i det danske arbejdsløshedssystem, som, i alt væsentligt, ligner det til

forveksling.

Socialistisk Arbejderavis har modtaget en anden glimrende anmeldelse af filmen, som kan læses på vores hjemmeside: www.socialister.dk/lavis

Hold øje med

Film: 'I Am Not Your Negro' – udkommer 3. februar i USA
Forfatteren James Baldwin om race i USA i dag med udgangspunkt i hans uafsluttede roman "Remember This House".

Film: Denial (er udkommet)
Historikeren Deborah E. Lipstadt må kæmpe for den historiske sandhed, da Holocaust-benægteren David Irving anlægger injuriersag mod hende.

Kunstudstilling: "The Jungle"
Et lille udsnit af den nu ødelagte flygtningelejr i Calais af Aske Jonathan Kreilgaard. Ungdomshuset i Odenses café, Nørregade 60, fra 16. februar.

Syrien:

MENS ALEPPO GRÆDDE

Mens Aleppo græder, er der kø ved håndvasken blandt ledende politikere både her og i udlandet.

Af Charlie Lywood

Den nyudnævnte udenrigsminister, Anders Samuelsen, siger, at der er "intet at stille op", mens USA's FN-ambassadør ruller det store retoriske skyts ud mod Rusland.

Og det er sandt, at Rusland har været den afgørende faktor i, at Assads lejesoldater fra Iran, Libanon og Irak har kunnet slå de forskellige oppositionelle grupperinger, som har haft kontrollen over øst-Aleppo under det meste af borgerkrigen.

Ruslands luft-bombardementer har reduceret Aleppo til Mellemøstens Tjetjenien. Derfor er det også nemt – som alle Folketingets partier har gjort (minus DF) – at tage afstand fra Ruslands ansvar for lidelserne.

Men er det rigtigt, at man "intet kan stille op"?

Tyrkiet

Tyrkiet er, som Danmark, medlem af NATO. Det er i høj grad Tyrkiets indblanding i konflikten efter det mislykkede kup i juli, der har besejlet Aleppos skæbne.

Rusland har, ifølge Financial Times, tilladt, at Tyrkiets styrker kunne operere dybt inde i Syrien for at bekæmpe kurdiske oprørere. De truede med at overtage hele grænseregionen mellem Tyrkiet og Syrien – og dermed muligheden for en de facto kurdisk stat på grænsen til Tyrkiet.

Dette er blevet billiget af USA's udenrigsminister, John Kerry. Denne indtrængen har utvivlsomt optaget en del kurdiske oprørere, som også havde grupper i Aleppo.

Derudover har Tyrkiet trukket de oppositionelle grupper, de støtter, ud af Aleppo.

Efterfølgende har de optrådt som "fredsmæglere" ved at forhandle om, at op mod 30.000 civile og oprørere, der var fanget i øst-Aleppo, kunne forlade byen og føres i sikkerhed i en nærliggende oprørs-kontrolleret provins.

USA

USA spiller på en falsk moralsk melodi over for Rusland, mens de selv støtter Saudi Arabien i deres myrderier i Yemen.

Deres interesse ligger ikke i en konfrontation med Rusland, bare fordi det ser grimt ud med myrderierne og de uhyrlige overgreb på civile. Den politik vil Trump sandsynligvis fortsætte. Han er interesseret i et godt forhold til Rusland på det globale plan.

En del af venstrefløjen og freds-lobbyen (mest fremtrædende Jan Øberg fra Den Transnationale Stiftelse for Freds- og Fremtidsforskning i Lund) er faldet for ideen om, at

Assad og Rusland er det eneste bolværk mod den islamistiske fare, og ser dem som løsning af borgerkrigen.

Det er et knæfald for russisk imperialisme.

Rusland ønsker at spille en politisk, økonomisk og militær rolle i Mellemøsten med udgangspunkt i Syrien. De har i forvejen en flådebase og en militær flyvestation, hvorfra deres terror-bombninger er sket.

Knusningen af øst-Aleppo er ikke et signal om fred. Det er et signal om, at Assad med russisk støtte nu går mod alle, som er imod ham – inklusive kurderne.

Kurderne er ikke fredede. Hverken Tyrkiet eller Assad vil acceptere en selvstændig kurdisk provins op ad Tyrkiets grænser og med forbindelse til både tyrkiske og irakiske kurdere.

No-fly zone

I desperation argumenterer en del flygtninge fra Syrien og en del af den pro-amerikanske opposition i Syrien for en "no-fly" zone i Syrien.

Men det vil desværre betyde en optrapning af borgerkrigen, nu med Rusland og USA som modparter. Det ville ikke hjælpe oppositionen mod Assad.

Enhedslisten foreslår bevæbning af "pro-demokratiske" kræfter. Men der er ingen mangel på skydevåben i Syrien. Våben flyder overalt.

Der er tværtimod brug for, at de imperialistiske magter – både regionale og globale – trækker sig ud af Syrien.

Assad kan kun slås videre med hjælp udefra. Hans hær er reduceret til det halve af, hvad han havde fra krigens start. Den er desillusioneret og siver enten over til oppositionen – eller deserterer blot.

Uden Rusland, de iranske republikanske styrker, lejesoldater fra Irak og Hizbollah ville Assads regime bryde sammen.

Hvad er der brug for

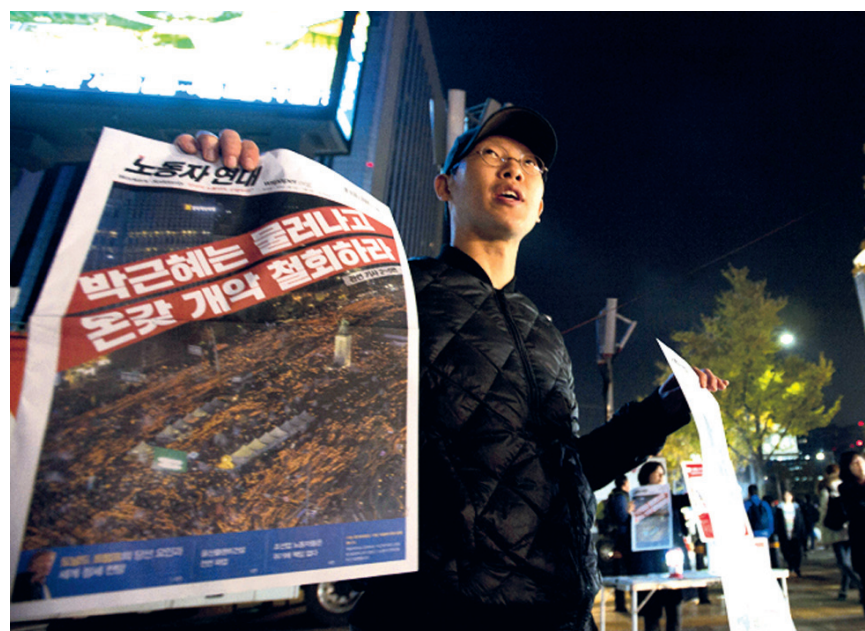
Der er brug for at argumentere for kurdisk selvstændighed. Der er brug for opfordringer til, at russiske og tyrkiske fredsbevægelser presser deres regeringer ud af Syrien.

Der er brug for håbet om et nyt arabisk forår som det, hvor millioner væltede Mubarak i Egypten. Der er brug for at huske, at arbejderklassen i Egypten var hovedårsagen til hans fald.

Der er ikke brug for, at socialister skal støtte den ene eller den anden stormagt og deres regionale støtter.

Og for os i Danmark har vi først og fremmest brug for at trække Danmark ud af borgerkrigen.

Læs også interview med den syriske socialist, Ghayath Naisse, på socialister.dk/avis/visartikel.asp?art=35557

Protesterne fortsætter i Sydkorea

Protester har fyldt de sydkoreanske gader i november og december med kravet om præsident Park Geun-hyes øjeblikkelige tilbagetræden. Nogle demonstrationer har nået en million deltagere.

Af Arbejder-Solidaritets, Sydkorea (oversat fra Socialist Worker, UK)

Protesterne er vokset til en massebevægelse. Fredag den 9. december stemte et overvældende flertal i parlamentet for en rigsretsanklage mod præsident Park.

Den officielle sag mod Park er en sejr, og mange mennesker føler nu, at de har magten til at ændre samfundet. Der er oplagte grunde til at mange mener, at kampen ikke er slut endnu.

"Ophobet ondskab"

Mainstream-aviserne og parlamentsmedlemmer fra oppositionspartier rådede folk til at stoppe protesterne efter parlamentets afstemning.

Men protesterne fortsætter med kravet om, at premierministeren, den konservative Hwang Kyo-ahn, der er blevet fungerende præsident, også bør træde tilbage. Han vil videreføre Parks krisepolitik.

Der er en generel tvivl på systemet og ikke bare vrede mod præsidentens korruption – tvivl rettet mod den øvrige regering, og om hvorvidt den konservative forfatningsdomstol, der skal stadfæste anklagen mod Park, er til at stole på.

Park har i sin regeringstid siden 2012 stået for fagforeningsfjendtlige såkaldte 'arbejdsreformer' og nedskæringer på velfærden for at opretholde bossernes profit i en tid, hvor den økonomiske krise er blevet dybere. Hun har også ført en politik, der skulle skubbe Sydkorea tættere på USA's imperialistiske interesser.

Mange taler om "ophobet ondskab" – et gennemgående korrupt og ulige system, der eksisterer for de få.

Radikalisering

En politisk radikaliserings er i gang blandt fagforeningsaktivister og ungdommen.

En ung, uorganiseret arbejder i midt-20'erne, som deltog i protesterne den 24. december sagde: "Jeg vil se mere end bare fjernelsen af Park. Jeg har arbejdet i fire år, men min løn er stadig fastlagt på den lovbestemte mindsteløn, og jeg har ingen udsigter til lønstigning."

"Jeg vil ændre denne situation og mit liv, og det er grunden til, at jeg protesterer."

En anden udtalte: "Jeg plejede at forstå meget lidt af jernbanearbejdernes strejke og de vanskeligheder, almindelige arbejdere står overfor."

"Jeg troede, at ord som 'kammerat' og 'oprør' var for nogle andre. Men efter at have deltaget i disse protester, føler jeg, at jeg er ved at blive en anden person."

Bevægelse, organisering og venstrefløj

Organisering og modstand fra neden er afgørende, hvis de fortsatte protester skal vinde.

Vreden mod regeringen, der klart var overvældende for den nuværende bevægelses udbrud, blev ikke bare automatisk til handling. Det var de organiserede arbejderes strejke, der leverede den tiltrængte sociale dimension.

Fagforbundet KCTU har siden 2015 løbende organiseret både en national strejke og massedemonstrationer. Selv den nuværende bevægelses første demo var samlet under KCTU og venstrefløjen. Man nåede op på den første millionstore protest i forbindelse med arbejdernes årlige kongres i midten af november sidste år.

Disse udviklinger viser, hvor central en rolle den organiserede arbejderbevægelse spiller. Men størstedelen af arbejdere sætter stadig deres lid til reformistiske/borgerlige oppositionspartier. For at ændre denne indstilling, er det vigtigt at kombinere bitterheden på arbejdspladserne med de nuværende politiske udviklinger.

Venstrefløjskræfter i Popular Action (PA) – inklusive Internationale Socialistes søsterorganisation i Sydkorea, Arbejder-Solidaritets – argumenterer for, at bevægelsen skal bevare den politiske uafhængighed af oppositionspartierne og styrke radikaliseringsen.

Venstrefløjen må forsøge at gribe muligheden for at få stærkere rødder i arbejderklassen.

Revolutionære kan give bevægelsen de afgørende politiske argumenter, der kritiserer Parks politik og mobiliserer folk til at fortsætte aktioner i gaderne, skoler og arbejdspladser.

Arbejder-Solidaritets avis bliver solgt i tusindvis af eksemplarer ved hver protest, og deres centrale medlemmer er centrale i organiseringen af protesterne.

Her står ISU

Krisen

Ingen tror længere på, at den økonomiske verdenskrise snart er overstået. Det har sat en ny og langt mere alvorlig dagsorden både for magthaverne og for alle os andre.

Magthaverne – "de 1%" – slås indbyrdes. De kæmper for deres magt og privilegier.

Danske kapitalisters svar er at få danske arbejdere til at betale for krisen med lønnedgang og angreb på velfærd og solidaritet. Europæiske kapitalisters svar er at få europæiske arbejdere til at betale. Amerikanske ... osv.

Det virker bare ikke. Den enkelte virksomhed – eller den enkelte stat – får måske en kortvarig fordel. Men når alle skærer ned, bliver konkurrencen bare endnu hårdere.

Krisen er blevet en systemkrise – og dermed en politisk krise.

Modstand

Selv om deres "krise-medicin" ikke virker, så rammer den hårdt for os andre. Verden over angriber magthaverne uddannelse, løn- og arbejdsforhold, pensioner osv. – samtidig med at arbejdsløsheden vokser.

Det sker, uanset om der er borgerlige eller socialdemokratiske politikere på taburetterne.

Den samme krise, der nogle steder får folk til at dukke nakken, får andre steder millioner til at protestere, demonstrere eller strejke.

Socialister gør en forskel

Valget i 2011 lærte os, at forandringen ikke kommer fra en "rød" regering. Den har, ligesom de fleste faglige ledere, accepteret kapitalismens nedskærings-logik. Håbet om forandring kommer fra de arabiske revolutioner og masseprotesterne verden over.

Socialister er aktive i bevægelserne, fordi flere skal være aktive, men også for at give dem retning.

Når nogen siger, at vi først og fremmest skal forhandle med magthaverne, siger vi, at vi skal starte med at opbygge modstanden fra neden.

Når nogen siger, at bevægelsen mest handler om enkeltspørgsmål, så siger vi, at modstanden mod krig, global opvarmning, racisme og undertrykkelse hænger sammen.

Flere organiserede socialister betyder, at vi kan gøre bevægelserne stærkere.

Socialisme eller barbari

Den økonomiske krise er en systemkrise. Den betyder bl.a., at ingen griber ind over for klimakrisen, der truer liv og velfærd for milliarder af mennesker.

Under krisen spredes racismens gift. Og krisen gør risikoen større for, at krigene i Irak, Afghanistan og Libyen blot er forvarslere om endnu flere – og større – krige. Som det skete efter krisen i 30'erne.

Vi står ved en historisk korsvej: Vi kan lade kapitalismen fortsætte og opleve et barbarisk rædsels-scenarie for os selv og vore efterkommere.

Eller vi kan følge inspirationen fra de arabiske revolutioner og masseprotesterne verden over. Vi kan sige nej til at betale for krisen og begynde at bygge modstand fra neden.

Masseprotester betyder, at millioner vil begynde at diskutere, hvad alternativet er til deres falledede system. Internationale Socialister/ISU mener, at verden er rig nok til, at alle kan få nok, hvis arbejdere, studerende og pensionister overtog samfundet. Hvis vi demokratisk og kollektivt besluttede, hvad der skal produceres og hvordan, kunne vi skabe en verden for alles behov og ikke kun elitens.

Vi kalder det socialisme – og vi synes det er værd at slås for.

Vil du være med? Vi har brug for dig, og du har brug for os, hvis vi skal skabe en anden verden!

Regeringen mørklægger Mærsk-tal

Regeringen mørklægger tal for Mærsk's indtjening på Nordsøen, efter Mærsk har krævet nye skattelettelser.

af Christine Bergen

Tyra-feltet i Nordsøen er kilde til 90 pct. af gasproduktionen i Danmark og en vigtig del af infrastrukturen for olie- og gasudvinding i Nordsøen. Men det er også ved at synke, og derfor skal det renoveres for 30 mia. (ifølge Mærsk selv).

Disse penge vil Mærsk ikke tage af egen lomme og kræver derfor skattelettelser fra regeringen – og hvis ikke en aftale var på plads inden 1.1.2017, ville Mærsk lukke Tyra.

En lukning vil ramme Mærsk's indtægter på Nordsøen, men også give et hul i statskassen på omtrent 10 mia. om året.

Trusler

At lukke Tyra vil koste i omegnen af 15 mia. kr. og ramme Mærsk's forretninger i Nordsøen. Så man kan spørge sig selv, hvor meget der

ligger bag deres trussel.

Men "forhandlingsforløbet" er et godt eksempel på den udemokratiske magt, som store virksomheder har over staten, og hvordan de bruger den.

Og samtidig er det et eksempel på, hvordan politikerne er klar til at give milliarder for at hjælpe de store (og rige) virksomheder samtidig med, at de gennemfører brutale angreb på kontanthjælpsmodtagere osv. for - i sammenligning - småbeløb.

Regeringen er nemlig gået i forhandling med Mærsk igen, efter at Mærsk's "deadline" for forhandlinger 1. januar var overskredet. Og de har mørkelagt tal, der viser, hvor meget Mærsk har tjent på Nordsøen.

Opdateret tavshedspligt?

De sidste tal vi har for Mærsk's indtjening på Nordsøen stammer fra 2011, og Enhedslisten bad i 2016 om en opdatering. Så valgte Skatteministeriet at gøre de oplysninger fortrolige:

"Jeg kan konstatere, at den revur-

dering af tavshedspligten er kommet, efter at Mærsk i begyndelsen af april 2016 fremsatte trusler om at lukke Tyra-plattformen. Det forekommer mig som en meget påfaldende timing," siger Rune Lund fra Enhedslisten.

Ifølge Skatteministeriet skyldes mørklægningen ikke lovmæssige ændringer, men at de har "foretaget en fornyet faglig vurdering af omfanget af tavshedspligten".

En "faglig vurdering" som helt sikkert går på at styre regeringen uden om de problemer, det skaber at forgylde en samling rige mennesker, når de samtidig påstår, at det er nødvendigt at ødelægge velfærden.

Fra 2004-2010 efter at en ny aftale om beskatning af Nordsøen trådte i kraft, har Dansk Undergrunds Consortium ifølge et forsigtigt skøn tjent mindst 16 mia. kr. mere end forventet.

@Det er her det sker

Møderne er åbne for alle interesserede.

Møde-emnerne kan ændre sig i løbet af avisens udgivelsesperiode. Se de seneste opdateringer på socialister.dk/moeder

København

Mødes kl. 19.00 i Christianshavns Beboerhus, Dronningensgade 34. Kontakt Anders, 3035 4256, for mere info.

Torsdag 19. jan.: IS's Landsmøde: Hvad skal vi fremadrettet?

Torsdag 26. jan.: Marxismens ABC, del 2

Torsdag 2. feb.: Imperialisme og humanitær intervention

Torsdag 9. feb.: Hvad skal socialister mene om Syrien?

Torsdag 16. feb.: Marxismens

ABC, del 3

Torsdag 23. feb.: Den økonomiske krise: Marxismens svar

Odense

Mødes kl. 19.30 i Ungdomshuset, Nørregade 60. Kontakt Jens, 2426 8023, for mere info.

Torsdag 19. jan.: Verden i dag set fra et IS/U-perspektiv

Torsdag 26. jan.: Projekt IS/U

Torsdag 2. feb.: Opfølgning på landsmøde i IS/U

Torsdag 9. feb.: Studiekreds

Torsdag 16. feb.: Socialister og fagbureaukratiet

IS/U Odense på Facebook: [facebook.com/groups/703272553037371/](https://www.facebook.com/groups/703272553037371/)

Århus

Mødes kl. 19.30 i Studenternes Hus, lokale 2.2, Nordre Ringgade 3. Kontakt Hans Erik, 6128 9615, for mere info.

Tirsdag 24. jan.: Reform eller revolution

Tirsdag 7. feb.: Castros Cuba

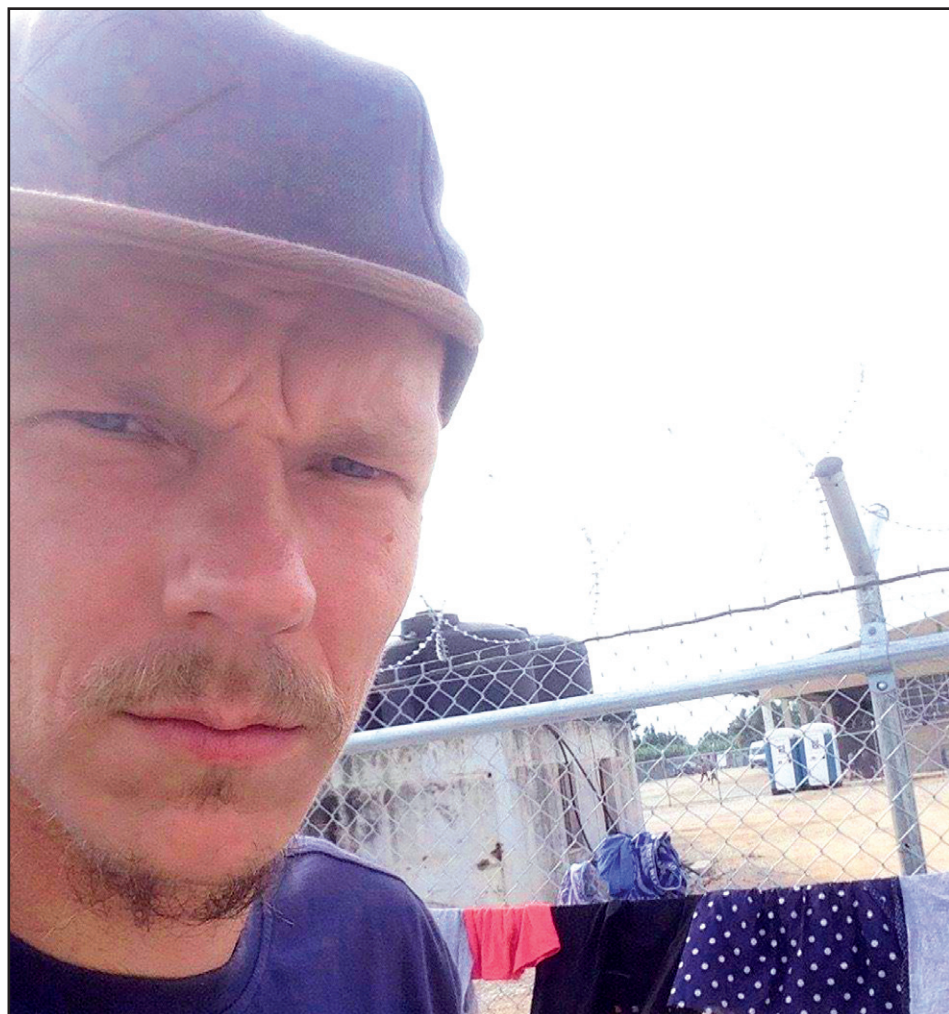
Tirsdag 21. feb.: Emnet er ikke fastlagt endnu

IS/U på facebook: [Socialistisk Arbejderavis: facebook.com/SocialistiskArbejderAvis](https://www.facebook.com/SocialistiskArbejderAvis)
[Internationale Socialister/ISU: facebook.com/groups/intsoc/](https://www.facebook.com/groups/intsoc/)

Interview

Ham Den Lange: "Dagbog Fra En Flygtningelejr"

Thorbjørn Bech-Rossen er bedre kendt som 'Ham Den Lange', og kan skrive vinder af Karrierkanonen og finalist i MC's Fight Night på CV'et. Desuden er han én af de samfundskritiske lyrikere, der griber til handling når verdens flygtninge mangler hjælp.

Af Sabina Hvass

Derfor tog han i slutningen af 2015 til de græske øer for at være frivillig. Det blev i første omgang til næsten tre måneder i Grækenland, en tur hjem til Danmark for at tale til den store demonstration mod den såkaldte smykkelov, og så tilbage til Leros

En kvinde har mistet sin datter /
Det mere trist end vi fatter /
Hun banker på døren til Europa, vi si'r:
vi gider ikk' ha' dig!

Det ikk' et problem der bare løser sig /
Det ryster mig, hvor få der indser det'
Vestens krige de flygter fra /
Jeg spekulerer på om resten overhovedet
har nogen chancer /

For at overleve når vi lukker alle Europas
grænser /
Fuck hvem du tror du er og hvad du tror
du mangler /
Du' fattig hvis du ikk' har råd til at være
god mod andre

- "Efcaristo Leros", Dagbog fra en flygtningelejr

og Idomeni, hvor Thorbjørn hver aften tog dagbogsnotater om at hjælpe mennesker, som flygter fra krig.

Notater, der blev starten til pladen "Dagbog Fra En Flygtningelejr", som udkom i december 2016. Pladen er en glimrende, dokumentaristisk øjenvidneberetning i to dele med intro af Venligboeren Anne-Lise Marstrand Jørgensen og hjerteskerende fortællinger fra ét af verdens brændpunkter.

Budskabet på pladen, siger han, er ikke mere kompliceret end at vi skal behandle flygtninge ordentligt, og at vi skal hjælpe folk på flugt, uden at det med det samme bliver gjort op i kroner og øre.

Direkte beretninger

Vidnesbyrdene fra den barske virkelighed i de græske lejre, kan man også følge med i via Ham Den Langes Facebook-opdateringer.

-Jeg har lagt mine numre op på Facebook, lige når jeg havde skrevet dem, og

Oplevelserne i Grækenland fik Thorbjørn til at stifte foreningen 100 Procent Nødhjælp med sin kone, hvor samtlige donationer går til at dække basale behov for menneskene i de græske flygtningelejre. Konceptet er, at der ingen løn og administration er involveret. Det er båret 100 procent af frivillighed, af frivilliges ressourcer og donationer.

Du kan læse mere på www.100pnh.dk
og støtte på Mobile Pay til 42 52 31 00.

de var allermest aktuelle. I stedet for at finpudse dem og indspille i studiet, så tænkte jeg: Det her skal folk høre nu!

Efter noget tid sammen med Leros Solidarity Network tog Thorbjørn til den, nu ryddede, flygtningelejr i Idomeni på grænsen mellem Grækenland og Makedonien. På Leros havde han mødt to andre frivillige, og sammen fyldte de en varevogn med vand, frugt samt 400 telte og satte kursen nordpå til lejren, hvor over 6000 strandede flygtninge sad fast.

-Vi havde fået et SOS, men fik alligevel noget af et chok, da vi ankom. Allerede dagen før havde der været massive demonstrationer på en togbane ved et hegn, hvor tusindvis folk opfordrede myndighederne til at åbne grænsen.

Det fortsatte, mens lejrenes beboere råbte: "Open the border!" af deres lungers fulde kraft. Nogle forsøgte angiveligt at vælte hegnet, og politiet reagerede ved at skubbe folk væk.

En gruppe på måske 20 mennesker kastede sten gennem luften, og pludselig blev der sendt tåregas og chokgranater ud mod de ca. 7000 mennesker i hele lejren. Mens vi løber væk, vender jeg mig om og ser, at min veninde hjælper en lille pige op, som er blevet ramt af tåregassen.

Og i øjeblikket efter ser jeg en dreng lige foran mig, som er blevet ramt meget voldsomt i ansigtet af en chokgranat. Jeg ser ham stadig for mig nogle gange.

Lange påpeger også denne situation som én af dem, der går gennem nyhedsstrømmen som en lille notits under overskrifter som "Flygtningestrømmen er stilnet af".

-Sådan en overskrift dækker jo over at man er holdt op med at anerkende andre flygtninge end de syriske, på samme måde som man kan afskaffe fattigdom ved at afskaffe fattigdomsgrænsen. Og det dækker over, at der har været NATO-skibe ude på Middelhavet for at presse folk tilbage.

Og på den måde fremstår det som om, at der er styr på situationen. Men faktisk er, at der ankom omkring 1000 mennesker til lejren hver dag på det tidspunkt. Og jeg var ikke i tvivl om, at situationen ville blive mere desperat.

Det blev efterhånden svært for Thorbjørn og hans venner at distribuere noget som helst.

-Hvordan deler man 400 telte ud i en lejr, hvor de 5000 mangler tag over hovedet? Det gør man helst i nattens mulm og mørke, og helst camoufleret. Desperationen var meget høj, så vi forsøgte så vidt muligt at hjælpe kvinderne og børnene først.

Men der er altså et stort problem i, at de unge mænd bliver regnet for de stærkeste, for det gør dem på en måde til de svageste. Der er ingen til at kæmpe for deres rettigheder. Så når du er blevet sprunget over i den alenlange madkø seks dage i streg, så begynder de desperate handlinger, som kan være svære at sætte sig ind i eller forstå.

De små ting

-Det er vigtigt at sige, at jeg har fået mange gode oplevelser ud af det, og har mødt en

masse dejlige, seje og spændende mennesker. Det var i det hele taget en kæmpestor berigelse at møde så mange forskellige mennesker, og høre fortællinger fra så mange kulturer!

Og selvom omstændighederne er hårde, så er børn jo bare børn. Så når jeg syntes, det hele var lidt tungt og håbløst, og nærmest ikke kunne hive mig ud af det, så dukkede der pludselig en 4-årig knægt op.

Han synes det var det sjoveste i hele verden at kaste en ballon frem og tilbage lige der. Og så fatter man, at verden på trods af din fastlåshed er den samme som før. Og man ser måske lidt klarere, at leg, dans og kærlighed er ekstremt vigtigt.

International Socialism 153

International Socialism er det teoretiske tidsskrift for vores britiske søsterorganisation, Socialist Workers Party.

I det nye nummer analyserer Josh Hollands det amerikanske valg. Alex Callinicos argumenterer for at slå koldt vand i blodet og ikke lade sig slå ud af overvurderinger af, hvor magtfuld højrefløjen er.

Judith Orr gør status på kampen for fri abort, som stadig ikke er vundet i bl.a. Irland og Polen, og stadig er kontroversiel i en række lande.

Simon Assafs interview med den syriske socialist Ghayath Naisse, om hvad vi kan lære af den syriske revolution, er oversat til dansk og kan læses på socialister.dk.

Artiklerne kan læses på isj.org.uk, og tidsskriftet kan købes hos Forlaget Modstand på modstand.org for 70 kr.

Socialisme for begyndere

Opstanden

“Der kan ikke vindes mere ved strejker, demonstrationer og andre protester. Nu skal vi slå.” Sådan beskrev den russiske revolutionære, Leon Trotskij, stemningen i arbejderklassen i de store byer kort før revolutionen i oktober 1917.

Af Jørn Andersen

I de foregående artikler i serien har vi fulgt udviklingen af en bevægelse, der er gået fra spredte protester til massekamp. Og senere til en situation med “dobbeltmagt”: De gamle magthavere på den ene side og den fremvoksende arbejdermagt på den anden.

Et forbehold: Til de foregående afsnit har vi haft masser af historiske eksempler at trække på. Men det er kun én gang lykkedes en arbejder-revolution at sejre i et helt land: Rusland i 1917. Så det er uundgåeligt at denne artikel bygger på, hvad der var generelt i den erfaring.

Den ustabile dobbeltmagt

En dobbeltmagt er en ustabil situation, som nødvendigvis må ende med, at den ene magt smadrer den anden. Der er altså lagt op til konfrontation.

Allerede i juli 1917 var mange af arbejderne i Petrograd klar til at vælte den regering, der var kommet til magten, efter at zaren (kejseren) var væltet i februar. Deres oplevelse var, at de var stærke nok til at gøre det.

Men uden for de allerstørste byer var de revolutionære stadig kun et lille mindretal. Selv i de største byer var ledelsen af arbejderderrådene (sovjetterne) stadig i reformisternes hænder.

At starte en opstand uden opbakning fra et flertal af arbejderklassen ville uundgåeligt være endt i et blodigt nederlag.

Så de revolutionære (bolsjevikkerne) fandt sig i den uvante situation, at de måtte kæmpe for at holde Petrograd-arbejderne tilbage. Men de viste alligevel styrke i en bevæbnet kæmpe-demonstration. Dog uden paroler om at vælte regeringen.

Den begivenhed var ikke speciel

for Rusland. Den ujævnhed i kamperfaring, og dermed i bevidsthed i arbejderklassen, jeg tidligere har omtalt, vil være til stede selv i en situation med dobbeltmagt.

De reaktionære i offensiven

På et tidspunkt vil de reaktionære forsøge at komme i offensiven. I Rusland skete det i august.

De forsøgte sig med lock-out'er, dvs. at lukke fabrikkerne for arbejderne. Det faldt ret hurtigt fra hinanden. Og de vedtog, at opløse soldaternes valgte komiteer. Men de turde ikke gennemføre det af frygt for, at soldaterne ville slagte officererne.

Det overbeviste dele af den herskende klasse, især generalerne, om, at det var nødvendigt med mere drastiske midler, mens man stadig kunne.

En reaktionær general, Kornilov, begyndte at føre sine tropper mod hovedstaden, Petrograd, for at vælte regeringen og indføre militærdiktatur.

Bolsjevikkerne var endnu engang i en uvant situation: De havde bekæmpet regeringen indædt i flere måneder. Nu måtte de forsvare den mod Kornilov. For hans egentlige mål var ikke regeringen, men arbejderderrådene.

Det betød ikke politisk støtte til regeringen. De havde bare den samme fjende, og de fortsatte med at agitere mod regeringen. Den nuance var vigtig for de efterfølgende begivenheder.

Den vigtigste del af forsvaret mod Kornilov var bolsjevikernes organisering i arbejderklassen. Kupforsøget blev slået tilbage, og regeringens halvhjertede forsvar blev udstillet.

På tærsklen til magten

Da Kornilov var jaget på flugt, steg opbakningen til bolsjevikkerne enormt. Den 31. august fik de flertal i Petrograd-sovjetten og de følgende uger i de fleste andre store industricentre.

Regeringen forsøgte at “normalisere” forholdene, men den var magtesløs. Det meste af tæppet var trukket væk under den. Men så længe den sad der, kunne den håbe på at komme igen.

Det var tid at forberede selve opstanden.

Krise i partiet

Lenin begyndte fra midten af september at bombardere bolsjevik-partiet – ikke mindst central-komiteen – med opfordringer til at begynde den praktiske forberedelse af opstanden. Det blev i første omgang afvist.

Det kan synes mærkeligt, at et parti, der havde kæmpet for en arbejderrevolution i mange år, ofte illegalt, tøvede, da det endelig blev muligt.

Men en opstand er et kolossalt spil, hvor taberen taber alt. Desuden var stemningen i store dele af arbejderklassen ikke længere så militant, snarere afventende. Trotskij skrev senere:

“Den revolutionære stemning hos masserne bliver mere kritisk, mere dybsindig, mere usikker. Masserne søger – især hvis de har begået fejl eller lidt nederlag – efter et troværdigt lederskab. De ønsker at blive overbevist om, at vi kan og vil lede dem, og at de i det afgørende slag kan regne med sejr.”

Opstanden

Lenin og hans tilhængere vinder argumentet for opstand. Bolsjevikkerne trækker sig fra de parlamentariske organer. Petrograd-sovjetten tager kontrol over alle troppebevægelser.

Da kommandanten i Petrograd beordrer soldaterne til at lukke bolsjevikernes presse, tager sovjetten styrke simpelthen kontrol over hovedstaden. Det var ganske ublodigt. Næsten et anti-klimaks.

I Moskva og de andre storbyer tog det længere tid og kostede flere menneskeliv. Men revolutionen havde sejret.

Opstanden er den ultimative test for et revolutionært parti. Resten er kun forberedelse. Men det var de mange års forberedelse og kamperfaringer, der gjorde, at bolsjevikkerne bestod testen.

Men hvad så? En revolution i et enkelt land er nødt til at sprede sig. Det er emnet for den næste – og sidste – artikel i serien.

Socialistisk
Arbejderavis

RETURADRESSE: ISU, Postboks 533, 2200 København N

www.socialister.dk

